

KURJER POZNAŃSKI

wychodzi dwa razy dziennie

Odpowiedzialni kierownicy działów: kultury i sztuki Witold Noskowski, gospodarczego i giełdowego dr Marjan Chełmickowski, wiadomości potocznych Bogdan Piotrowski, za inne działy odpowiada Zdzisław Antoniewicz, wszyscy w Poznaniu.

Wydawnictwo Sp. Akc. Drukarnia Polska
w Poznaniu, św. Marcin 70

Poznań, środa dnia 29 maja 1935

Rok 30

Poznań, 28 maja.

Z kim PPS. walczy, a do kogo wyciąga ręce

Centralny komitet Polskiej Partii Socjalistycznej wydał świeżo odezwę „do ludu pracującego miast i wsi“, wzywającą „robotników, chłopów, ludzi pracy umysłowej, młodych“ do stworzenia „wielkiego, wspólnego frontu walki o nowy ustrój i o wolność“.

Zaadresowana jest ta odezwa bardzo szeroko. Nietylko, jak zwykle, do towarzyszy partyjnych, ale do wszystkich wogóle ludzi pracy niezależnie od tego, do jakich należą stronnictw i organizacji zawodowych. Idzie wyraźnie o stworzenie „wspólnego frontu“, który na początek ma znaleźć swój wyraz w ożywionej akcji wiekowej, organizowanej przez P. P. S.

O co, przeciwko komu i czemu ma walczyć ten wspólny front?

Po odrzuceniu stereotypowej frazeologii socjalistycznej o nowym ustroju i ładzie, o rządzie robotniczo-włściańskim, o wolności i kulturze, zagrożonej przez „fasyzm“, pozostają w odezwie trzy konkretne cele tej krucjaty P. P. S. Cechami temi są: 1) planowa gospodarka, 2) odrzucenie ordynacji wyborczej B. B. W. R. i 3) walka z nienawiścią narodową i rasową. Ostatni punkt zwraca się swym ostrzem przeciw obozowi narodowemu, co w komentarzach do odezwy jest bardzo wyraźnie i soczyście podkreślone. Wewnętrznie - taktyczne znaczenie tego punktu polega na chęci pozyskania dla wspólnego frontu rozmaitych „mniejszych“ narodowych, przedewszystkiem zaś nietylko socjalistycznych, ale i burżuazyjnych stronnictw żydowskich.

Jasne i systematyczne — co trzeba przyznać — ujęcie celów kampanii P. P. S. pozwala na przeprowadzenie zupełnie ścisłego rachunku politycznego, na wyraźne oznaczenie, kto w tej „wspólnej“ walce ma być wrogiem, a kto kombatantem i sojusznikiem.

O ile idzie o masy robotnicze, wyznające ideologię narodową, to mogą one akceptować jedynie drugi punkt odezwy P.P.S., t. j. walkę z ordynacją wyborczą B. B. W. R., i to tylko negatywnie, ponieważ w poglądach na pozytywny sposób tworzenia przedstawicielstwa narodowego bardzo dalecy jesteśmy od socjalistów, którzy bronią, bez zastrzeżeń dotychczasowej ordynacji wyborczej.

O punkcie trzecim niema nawet co mówić, ponieważ wymierzony on jest właśnie przeciwko obozowi narodowemu. Trzeba jedynie sprostować jego ujęcie, gdyż zasada państwa narodowego, zasada, że w państwie polskim Polacy powinni być gospodarzami, wcale nie z nienawiści narodowej i rasowej czerpie swoją moc sugestywną, która działa żywiołowo na masy, ulegające jeszcze do niedawna klasowo - międzynarodowym hasłom socjalistycznym.

Masy narodowe odrzucają także punkt pierwszy odezwy P. P. S. Pre-

Wielkie dni parlamentu Francji

Dzisiaj rozpoczyna się sesja w sprawie pełnomocnictw — W izbie deputowanych zdania są podzielone, natomiast senat popiera rząd

Paryż. (PAT). W Pałacu Burbońskim panuje duże ożywienie. Z rozmów, jakie odbył przedstawiciel Havasa z deputowanymi różnych ugrupowań, wynika, iż w opinii parlamentarnej istnieje wiele różnych tendencji. Postawie opozycji wysuwają wiele zastrzeżeń. Są one jednak też i wśród członków większości rządowej.

Stanowisko poszczególnych frakcji wyjaśni się dopiero po zebraniach ugrupowań. Dlatego też przedwczesnym byłoby snuć przewidywania na temat walki parlamentarnej, która nastąpi nie dziś, gdyż teraz ustali się tylko procedura, lecz dopiero w piątek lub w sobotę. Wydaje się jednak prawdopodobne, że projekt rządowy może być w końcu przyjęty.

Paryż. (PAT). W kuluarach senatu był wczoraj ruch stosunkowo niewielki. Zaledwie kilka grup spotykało się w pałacu Luksemburskim.

Z rozmów można wywnioskować, jak podaje Ag. Havasa, że senat aprobuje stanowczą i energiczną politykę, głoszoną przez rząd. Zdaniem komisji finansowej senatu, niejednokrotnie już przejawiało się pragnienie, by przedsięwzięto surowe środki dla uzdrowienia sytuacji finansowej i budżetowej. Dlatego też senat z ufnością oczekuje na wynik debaty w izbie.

Niektórzy senatorowie żywią prze-

konanie, że projekt rządowy mógłby spotkać się w Pałacu Luksemburskim z aprobatą conajmniej dwóch trzecich ogólnej liczby senatorów. Dzisiejsze

posiedzenie będzie bardzo krótkie i po deklaracji min. sprawiedliwości Perrot senat odroczy się prawdopodobnie do wtorku.

Akcja w obronie kursu franka

London. (Tel. wł.) Usiłowania rządu francuskiego w sprawie utrzymania kursu franka, śledzone są w Londynie z ogromnym zainteresowaniem.

Mimo pomyślnych wiadomości z Paryża, ucieczka od franka osiągnęła w Londynie w poniedziałek po południu punkt kulminacyjny. Interwencje finansowych władz francuskich i angielskich nie dopuściły do spadku franka, który stał na poziomie 75,25 franków za funt sterlingowy.

Paryż. (PAT) Bank Francji, który 23 maja podwyższył stopę procentową, dwa dni później zdecydował się na ponowną jej podwyżkę od dnia 27 bm.

Stopa dyskon. została podwyższona z 3 proc. do 4, stopa zaliczek pod zastaw złota z 4 i pół do 5 i pół procent, stopa od pożyczek najwyżej 30-dniowych pod zastaw papierów o określonym terminie płatności z 3 proc. do 4. Przed dniem 23 maja obowiązywały odpowiednio stopy procentowe: 2 i pół proc., 3 i pół proc. i 2 5/8 proc.

Havas donosi, że czynniki międzynarodowe przewidują możliwość dalszych podwyżek dyskonta tyle razy, ile tego będzie wymagała walka ze spekulacją. Agencja stwierdza, że podwyższenie dyskonta dowodzi niezłomnej woli rządu utrzymania nienaruszalności franka

Zabiegi Göringera w Bułgarii

Warszawa. (Tel. wł.) Wizyta Göringera w Bułgarii — wedle doniesień z Sofji — miała głębszy podkład polityczny. Król konferował z nim półto-

ra godziny w cztery oczy, a później odbył dłuższą wycieczkę.

Mówią, że Göring miał namawiać Bułgarów aby przeprowadziła dobroje nie. Ponieważ budżet bułgarski nie mógłby wytrzymać żadnego podwyższenia wydatków, przeto premier pruski miał zaproponować dostarczanie nowoczesnych rodzajów broni, a Bułgarja spłacałaby swe zobowiązania bądź odpowiednimi kontyngentami tytoniu, bądź też zaciągając w Niemczech długoterminową 10-letnią pożyczkę.

Zabiegi Göringera zdaje się nie zostały uwieńczony pomyślnym wynikiem, gdyż Bułgarzy oświadczyli, że nie podejmą się niczego, co by osłabiło ich stosunek do Jugosławji. Zajęli oni zupełnie odrębne stanowisko niż Węgrzy, którzy gotowi byli poprzeć wszelką politykę niemiecką pod warunkiem wyłączenia z niej Jugosławji. (w)

Dokoła Niemiec

Berlin. (Tel. wł.) Dzisiaj rano o godzinie 8 rozpoczął się lot okrężny dokoła Niemiec, obliczony na 6 dni, przy udziale 154 aparatów.

Przed zmianą gabinetu w Anglii

Warszawa. (Tel. wł.) Korespondent londyński „Kurjera Warszawskiego“ utrzymuje, że sir John Simon nie wyraził dotąd zgody na złożenie teki spraw zagranicznych.

W tych warunkach MacDonald w chwili swojej rezygnacji wezwie wszystkich ministrów do równoczesnego ustąpienia, aby ułatwić sytuację swemu następcy Baldwinowi. (w)

London. (PAT) Dzienniki angielskie przewidują, że rekonstrukcja rządu nastąpi już pod koniec przyszłego tygodnia.

Kwestja znalezienia odpowiedniego resortu dla sir John Simona rozwiązana ma być w ten sposób, że po objęciu przez Baldwina premierostwa, jego zastępcą zamiast MacDonalda byłby w

charakterze wicepremiera sir Simon, a dotychczasowy sternik zadowolni się stanowiskiem lorda pieczęci prywatnej, zasiadając oczywiście w gabinecie. Eden natomiast obejmuje tekę spraw zagranicznych i zostanie powołany do gabinetu.

Min. górnictwa, liberał z grupy Simona Brown ma awansować na ministra pracy i będzie powołany do gabinetu. Obecny min. pracy Stanley ma zostać min. oświaty na miejsce lorda Halifaxa, który ustępuje. Powołany ma być również syn MacDonalda, Malcolm, liczący 34 lat, który objąć ma ministerstwo kolonii, a jego dotychczasowy kierownik Cunliffe Cister dostanie tekę lotnictwa.

gram gospodarki narodowej nie ma nie wspólnego z gospodarką planową w rozumieniu zarówno socjalistycznym, jak i „sanacyjnym“

Wzywanie chłopów, kierowanych przez Stronnictwo Ludowe, do wspólnego frontu ma także mało szans.

Wszyscy chłopci są zdecydowanymi przeciwnikami gospodarki planowej, widząc w niej słuszną dalszy rozrost biurokracji i zwiększenie ciężaru podatkowego. A dotychczasowy indyferentyzm ludowców w kwestji żydowskiej uległ w ostatnich latach bardzo poważnej zmianie. Nawoływania chłopów do walki z obozem narodowym w imię obrony Żydów są prosto śmieszne. Jedynym ich wynikiem może być tylko przyspieszenie i zakończenie procesu uświadczenia mas chłopskich w kwestji żydowskiej.

Przechodzimy do „sanacji“

Walka z „nienawiścią narodową i

rasową“ — że pozostaniemy przy terminologii P. P. S. — jest bodaj jedynym wyraźnym programem „sanacji“. Tutaj może odezwa socjalistów liczyć na zupełnie zrozumienie i ciepłe przyjęcie.

Gospodarka planowa? Są w „sanacji“ jej przeciwnicy, ale są i zwolennicy. Ci drudzy są znacznie liczniejsi i — co ważniejsze — mają o wiele większe wpływy. W wykonaniu zapewne ujawniłyby się pewne różnice ilościowe, choć z jednej strony nasi socjaliści są politykami skłonniymi do kompromisów życiowych (byłe hasła brzmiały jak najefekowniej), a z drugiej strony w obozie „sanacyjnym“ wzrosły bardzo nastroje radykalne. O wprowadzeniu „kołchozów“ pisał niedawno nie socjalistyczny „Robotnik“, ale bardzo wpływowo organ stołecznej „sanacji“.

Pozostaje ordynacja wyborcza. Tutaj przeciwnictwo jest na oko bardzo

wyraźne. Ale czy to wszystkie koła

„sanacyjne“ są zachwycone projektem, opracowanym pod kierownictwem premiera Sławka przez pp. Cara i Podolskiego? Chyba nie. Jest wiele danych po temu, że ta część „sanacji“, której odpowiadają dwa inne punkty odezwy P. P. S., nieby nie miała przeciw temu, gdyby nowa ordynacja wyborcza nie weszła w życie. Sami podjąć z nią walki zapewne nie zechcą, ale nie zmartwiłoby się, gdyby ta walka powiodła się komu innemu.

Z tego wszystkiego wynika, że krucjata P. P. S. może liczyć na zwycięstwo lewego skrzydła obozu „sanacyjnego“. Kto wie, może to jest nawet jej istotny cel?

Przypuszczenie takie potwierdzają komentarze, z których jeden omówiliśmy niedawno w artykule p. t.: „Ci, co marzą o „sanolewie“.

M. K.

Włochy i Niemcy w świetle mowy Hitlera

(Od własnego korespondenta „Kurjera Poznańskiego“)

Rzym, 26 maja.

Zdaniem włoskich kół politycznych mowę Hitlera charakteryzuje zmiana tonu. Nie jest ona już tak twarda, jak dotychczasowe mowy wodza Niemiec. Hitler uderzył tym razem w akcenty wspólne z resztą narodów europejskich; wspominał nawet o solidarności europejskiej. Dowodzi to, że nie chce pozostać „po drugiej stronie”, w odosobnieniu.

Co wpłynęło na tę zmianę tonu i na oczywistą chęć wyjścia z izolacji? Zdaniem prasy włoskiej sprawiła to Stresa, gdzie mocarstwa zachodnie stworzyły podstawę wspólnej akcji. Hitler przekonawszy się, że jego polityka doprowadziła do wspólnego frontu Anglii, Francji i Włoch, „zaprzestał robienia groźnej miny” („La Tribuna”). O 13 punktach Hitlera wyraził się Mussolini, że nie można ich ani przyjąć, ani odrzucić „en bloc”. Będą one przedmiotem wymiany zdań między mocarstwami.

Przewidują tu, że Berlin będzie usiłował za wszelką cenę rozbić niewygodny dla siebie front stresański i nie ośmiesza maskować się, zwodzić i ludzić pokojowymi intencjami, zwłaszcza teraz, gdy już na swoim postawił i osiągnął nietylko równość, co raczej wyższość zbrojeń, zwłaszcza w dziale lotnictwa. Panuje tu przekonanie, że rozbijanie frontu przez dyplomację niemiecką rozpocznie się od Londynu, który, jak wiadomo, najwięcej jest czuły na frazeologję Berlina. Że takie są zamiary Niemiec, wskazują na to koncesje zrobione przez Hitlera Anglii na polu zbrojeń morskich, mające na celu wbić klin między Londyn a Paryż; zaś gwałtowne zaatakowanie przez Hitlera Rosji ma znowuż na celu rozszczepienie paktu francusko - sowieckiego. Co prawda istnieją jeszcze inne podstawy, by obawiać się, iż atak niemiecki może być uwieńczony powodzeniem również na odcinku Londyn — Rzym, bo sprawa abisyńska oziębła wiele stosunki między Anglią i Włochami, oraz skomplikowała sytuację.

Prasa faszystowska, z „Popolo d'Italia” na czele, przyjęła do wiadomości oświadczenie pokojowe, zawarte w mowie Hitlera, ale zarazem wyraziła silne zastrzeżenia. Punktem bowiem, na którym najwięcej zależało Włochom i co do którego oczekiwano tu nareszcie jasnej deklaracji Hitlera z uwagi na zapowiedzianą konferencję naddunajską, była i jest sprawa austriacka. Tymczasem wypowiedzenie się Hitlera właśnie pod tym względem nie przyniosło uspokojenia. Stąd głęboki zawód.

„Oświadczenia, dotyczące Austrii — pisał organ Mussoliniego, „Il Popolo d'Italia” — wyłączają aneksję, ale nie są one zupełne. Pojęcie niemieszania, którego określenia żąda się (ze strony Niemiec), jest związane z pozostawieniem niepodległości. Niemieszanie się wyłącza wszelką akcję, która mogłaby skompromitować niezawisłość, suwerenność i całość terytorjalną, która mogłaby przygotować wchłonięcie, albo doprowadzić do aneksji. Ta polityka aneksjonistyczna i wchłaniająca powinna być dokładnie określona i nieubłaganie potępiona. Aluzja do Szwajcarii potwierdza zasadę suwerenności. Aliści polityka aneksyjna nie byłaby tolerowana na terytorjum szwajcarskim dla tych samych powodów, dla których nie była tolerowana na terytorjum austriackim”.

W tym duchu pisały również inne dzienniki, częstokroć w tonie ostrzejszym. Tem, co dziś dzieli i na przyszłość dzielić może Włochy i Niemcy, jest

jedynie sprawa Austrii. Gdyby koszar „Anschlusu” został trwale usunięty, stosunki włosko - niemieckie wróciłyby natychmiast do dawnej zażyłości. Dał to Berlinowi wyraźnie do zrozumienia w swej ostatniej mowie Mussolini. Tę lukę w mowie Hitlera, a raczej umyślną niejasność, odczuto tu wielce, zwłaszcza zaś po zestawieniu z równoczesnym wyciągnięciem ręki ku Francji.

Po mowie Hitlera niema zatem wielkich widoków na udział Niemiec w konferencji naddunajskiej. Jak wiadomo, była ona zapowiedziana na po-

czątek czerwca. W mowie, wygłoszonej w izbie, oświadczył Mussolini, iż konferencja nie zostanie zwołana, zanim nie będzie przygotowana we wszystkich szczegółach. Komplikuje ją, prócz stanowiska Niemiec, również ankieta w sprawie terrorystów, jaką rząd węgierski przeprowadził na Węgrzech po zabójstwie króla Aleksandra, z której wyników rząd jugosłowiański nie jest zadowolony, a wreszcie cała polityka rewizjonistyczna Węgier.

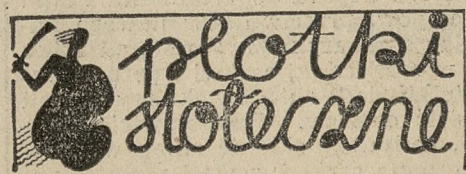
Dla spraw tych muszą się znaleźć uprzednio odpowiednie formuły pojednawcze, o ile konferencja naddunajska ma być uwieńczona pomyślnym rezultatem, na którym tak zależy państwom zachodnim, w szczególności zaś Włochom i M. Entencie. Dyplomacja niemiecka ma zatem pole do manewrów, zwłaszcza na gruncie węgierskim.

S. M.

PREZYDENT FRANCJI NA POŚWIĘCENIU „NORMANDIE”

W porcie francuskim Le Havre nastąpiło poświęcenie największego francuskiego statku pasażerskiego „Normandie”. Na fotografii prezydent republiki francuskiej Lebrun na pokładzie statku.

27 maja

Ciągle utrzymują się wersje, że w najbliższym czasie należy oczekiwać zmian w organizacji administracyjnej przy prezesie Rady Ministrów oraz przy Prezydencie Rzplitej. Nowa konstytucja dała im tak szerokie prawa, że dotychczasowy aparat administracyjny okazuje się za szczupły. Premier obecnie jest faktycznie kanclerzem, kierującym wszystkimi resortami; mi; ministrowie zaś są wykonawcami jego wytycznych. Chodziłoby zatem o przydzielenie premierowi ciała administracyjnego, któreby mu wykonywanie jego zadań ułatwiało.

Ale to samo — i w większym jeszcze stopniu — można powiedzieć o Prezydencie. Osoba Prezydenta wedle postanowień nowej konstytucji jest aktywna i ma możność oddziaływania na politykę państwa we wszystkich dziedzinach. Do swojej dyspozycji Prezydent posiada dotąd tylko kancelarię cywilną i gabinet wojskowy. Są to instytucje kancelaryjne lub reprezentacyjne.

*

Natomiast brak jest jakiegokolwiek instytucji przy Prezydencie, ułatwiającej mu orjentowanie się w aktualnych zagadnieniach państwowych, o których z natury rzeczy przy tak szerokiej kompetencji musi nieraz roz-

strzygać. To też coraz częściej słychać o zamiarze powołania nowej instytucji, która by miała nosić nazwę „ministra stanu”. Byłaby to nowa instytucja przy Prezydencie, skupiająca w swem ręku prace rządu i od Prezydenta uzależniona. Oczywiście taki „minister stanu” nie wchodziłby w skład gabinetu, byłaby to bowiem instytucja poza rządem, a raczej informacyjna przy głowie państwa.

*

Oczywiście wszystko to są dopiero koncepcje, pomysły, zabiegi, które stanowią przedmiot rozważań czynników decydujących.

*

Na tle tych prac zamierzonych i opracowywanych pojawiają się różne kombinacje personalne. Idą one nawet tak daleko, że dotyczą niektórych członków obecnego gabinetu. Powtarzają się znowu nazwiska wymienianych dawniej osobistości, zwracając np. uwagę na żywe zajęcie się sprawami młodzieży i szkolnictwa p. Janusza Jędrzejewicza, wspominają o częstych wizytach na Zamku b. ministra przemysłu i handlu inż. Kwiatkowskiego, słychać głosy, że obecnie b. min. Matuszewski, który dawniej był uważany za człowieka, usuniętego nieco w cień, obecnie posiada lepszą już konjunkturę.

Lecz z drugiej strony wskazują, że do jesieni, tj. do czasu po wyborach, nie może być jakiegokolwiek mowy o zmianach personalnych i powołują się tu na demarche gabinetu p. Sławka po śmierci marszałka Piłsudskiego

UWAGI

Dopiero teraz, z sześciotygodniowym opóźnieniem, p. Göring odbywa swą podróż posłubną i to drogą powietrzną, wielkim trzymotorowym samolotem „Manfred von Richthofen”, z liczną świtą na pokładzie.

Szlak podróży został tak zmyślnie ustalony, że premier pruski, za jednym zamachem, odwiedzi kilka państw środkowo-europejskich oraz bałkańskich.

Pierwszy etap podróży „posłubnej” przypadł na stolicę Węgier, która ostatnio jest pod stałym ostrzałem niemieckiej propagandy. Nie ścichły przecież jeszcze w Budapeszcie echa pobytu sędziego marszałka Mackensena, a oto odwiedza Węgry niemiecki „general lotników”.

Drugim etapem podróży jest Sofja. Wizyta w Bułgarii została szczególnie pieczołowicie przygotowana przez personalny dobór gości niemieckich. Göringowi towarzyszy bowiem para książąt heskich: książę Filip z małżonką, ks. Majaldą, córką króla włoskiego i siostrą królowej bułgarskiej, Joanny. W takim składzie osobowym spodziewa się paladyn „Führera” zjednać sobie i sprawie niemieckiej wiele sympatii. Bułgaria, sprzymierzeniec Niemiec w czasie wojny światowej, jest dla Trzeciej Rzeszy pożądanym partnerem. Niezadowolona Sofja, której pretensje dobrojeniowe nie doznały zrozumienia w Turcji, Grecji i Rumunii, wzbrania się w dalszym ciągu z przystąpieniem do paktu bałkańskiego, co utrudnia tym państwom stabilizację warunków pracy pokojowej na półwyspie bałkańskim.

Nie jest zapewne intencją podniebego podróżnika niemieckiego łagodzić nastroje zawodu wśród Bułgarów.

Kres wędrówki „posłubnej” będzie w słonecznym Dubrowniku. Wynajęto tam wspaniałą willę, którą zajmie możnowładca z Trzeciej Rzeszy. Stąd zacznie niemiecki gość swą wielką grę o niebylejaką stawkę: o pozyskanie Jugosławii dla planów niemieckiej polityki zagranicznej. Przekonanie białogrodzkich polityków, że ewentualny „Anschluss” nie pozostałby bez korzyści dla królestwa Serbów, Chorwatów i Słoweńców.

Pan Göring będzie napewno hojny w obietnicach. Może nawet przyrzecze część austriackiej Karyntii rządowi jugosłowiańskiemu, jeśliby dało się za tę cenę wyjednać „desinteressement” w sprawie „Anschlusu”.

Równaloby to się wszakże oderwaniu Jugosławii od Malej Ententy, nieustępliwie broniącej powojennego „status quo” terytorjalnego, oraz rozsadzeniu francusko-włoskiego pierścienia izolacyjnego, tamującego niemieckim poczynom swobodę ruchu w dorzeczu dunajskim.

Jest metoda i cel w takim, a nie innym ułożeniu marszrut podróży Hermana Göringa. Nad Adryatykiem bujne życie szybciej owocuje. Więc zapewne plan — po niemieckim posiewie — stanie się prędko widzialny dla wszystkich. Czy będzie smakowity — to inna sprawa.

i na nieprzyjęcie dymisji przez Prezydenta.

*

Natomiast budzi zaciekawienie przedłużanie się rozmów w łonie samego bloku rządowego w sprawie ordynacji wyborczej. Rozmowy te przewlekają się nieustannie. Prasa rządowa mówi o nich bardzo mało, ale za to wiele o nich debatują posłowie i senatorowie w BB. Podobno podczas debaty grupy konstytucyjnej największy opór stawiali przedstawiciele Partii Pracy, a sen. Evert groził nawet wstrzymaniem się od głosu czy nawet głosowaniem przeciwko projektom.

Poza tem narady p. Sławka z pp. Carem i Podoskim ciągle trwają. Uzgodnienia stanowisk niema jeszcze. Słychać nawet głosy, że sesja może być zwołana dopiero nawet w połowie czerwca. Widocznie czynnikiem kierującym partjom rządową zależy na cpanowaniu umysłów w własnym gronie.

*

Tymczasem wśród ugrupowań „sanacyjnych” zaczyna się przejawiać tendencja do ujednostajnienia frontu wewnętrznego. Coraz częściej słychać o lewicy „sanacyjnej”, która nie jest jeszcze zorganizowana, ale posiada w swem gronie nawet wpływowe osobistości. Są usiłowania nadania jej pewnego wyrazu i ideowego i organizacyjnego.

Niedawno nawet zaczął się znowu ukazywać dwutygodnik „Przełom”, który swego czasu był organem Związku Pracy Wsi i Miast, powstałego z zjednoczenia Partii Pracy z Związkiem Naprawy Rzeczypospolitej. Jest on wyrazem grupy „sanacyjnych” intelektualistów, którzy są zorientowani raczej lewicowo.

*

Są to dopiero ułamkowe poczynania. Ale zaczyna się coś dziać. I to trzeba i warto obserwować.

WARSZAWIANIN.

FELJETON KULTURALNY

Czy zbliżamy się do nowej epoki lodowej?

Złowróbny deszcz pyłków — Nowonarodzona gałąź wiedzy — Jakie były zmiany klimatu po epoce lodowej? — Złoty okres dawno już minął... Teraz klimat „psuje się” coraz wyraźniej — Zatem nowa epoka lodowa? — Wędrujące drzewa — Jest jeszcze dużo czasu — Pustynie będą centrami cywilizacji?

roku 1930 - tym w pierwszych dniach czerwca zdarzył się w Warszawie wypadek, który do tychczas tkwi żywo w mej pamięci, chociaż nie zanotowała go prasa stołeczna. — Po szeregu dni pogodnych w godzinach południowych zerwał się silny wicher i napełdził skądś chmury, a gdy po krótkim, ulewnym deszczu wyszedłem na ulicę, zauważyłem, że każda wysychająca kałuża pozostawia na bruku i asfalcie warstwę siarczano-żółtego osadu. Był to pyłek sosny i świerka, nawiany z lasów podwarszawskich w okresie kwitnienia tych drzew. Przyjawszy, że zasięg tego „siarczystego” deszczu objął całą Warszawę i licząc, iż na 1 m kw. powierzchni spadł z deszczem 1 cm sześcienny pyłku, otrzymamy imponującą cyfrę 125 m³ masy pyłków, opadłych w krótkim czasie i na małej przestrzeni.

Nawiązując do tego tak wyjątkowo jaskrawego zjawiska deszczu pyłkowego, pragnę omówić krótko wyniki pracy nowej gałęzi nauki, narodzonej dopiero w roku 1917, która uchyliła nieco zasłony, kryjącej przed oczyma badaczy zagadnienie zmian klimatu. Oto okazało się, że deszcze pyłkowe, spadające co roku na ziemię i składające się z miliardów pyłków różnych gatunków drzew, gdy upadną na powierzchnię torfowisk, nie ulegają rozkładowi, lecz zachowują się długo, tak, że odnaleźć je można nawet w najgłębszych warstwach torfu, którego wiek liczyć trzeba na tysiące lat. Jeżeli uświadomimy sobie, że gatunki drzew związane są ściśle z różnymi warunkami klimatycznymi (np. buk i jodła z klimatem wilgotnym i łagodnym, dąb z suchym i ciepłym, świerk z chłodnym, słabo kontynentalnym i t. d.) — łatwo zrozumiemy, że badania następstwa i zmian deszczów pyłkowych, jakie opadły na powierzchnię torfowisk w Polsce w minionych okresach czasu, dają nam klucz do odtworzenia obrazu zmian klimatycznych w przeszłości.

Dotychczas zbadano u nas tą prostą, lecz dostatecznie ścisłą metodą (zwaną analizą pyłkową), wprowadzoną do nauki przez szwedzkiego uczonego L. von Posta, pokłady około 200 torfowisk rozsiarczanych po całej Polsce niżowej i w Karpatach. Głównym wynikiem tych badań, prowadzonych intensywnie od lat kilkunastu, zwłaszcza na uniwersytetach w Poznaniu, Krakowie, Lwowie i Warszawie, jest rozpoznanie czterech głównych faz zmian klimatu po ostatniej epoce lodowej, t. zn. w przybliżeniu w ciągu około 14 000 lat: początkowej fazy zimnej, w której rosły w Polsce tylko sosny, brzozy i wierzby; drugiej fazy ciepłej, leśno-stepowej, w której panował dąb i inne drzewa ciepłolubne; trzeciej fazy wilgotnej, chłodniejszej, w której rozszerzyły się w Polsce zwłaszcza buk i jodła, oraz fazy ostatniej, w której klimat widocznie staje się znów ostrzejszy. Gdy przedstawimy ten cykl zmian we florze leśnej i klimacie naszym po epoce lodowej w postaci linii krzywej, łatwo stwierdzimy fakt nie ulegający wątpliwości, a mający olbrzymie znaczenie także dla człowieka, że okres najkorzystniejszego klimatu, czyli t. zw. optimum klimatycznego ery współczesnej dawno już minął i że ten złoty okres był udziałem człowieka, zamieszkującego nasze ziemie w okresie neolitycznym, czyli w czasie mniej więcej od 50 tysięcy do 6 tysięcy lat przed Chr. Spółczesne nam „psucie się” klimatu każe umieścić czas obecny na spadku krzywej linii klimatu, który staje się coraz ostrzejszy i zyskuje coraz wyraźniej cechy klimatu chłodnego i kontynentalnego, o jaskrawych kontrastach w wahaniach ciepłoty i wilgotności.

Nie poprzestając na tych wynikach, uczeni, pracujący metodą analizy pyłkowej, sięgnęli w ostatnich latach do starszych epok. Okazało się, że także torfy kopalne wieku dyluwialnego, liczące po kilkadziesiąt tysięcy lat, kryją w swoich pokładach dobrze zachowane

obrazy deszczów pyłkowych drzew, tak że na ich podstawie można odtwarzać historię zmian ich flory leśnej i klimatu. Najważniejszym, i, można powiedzieć, sensacyjnym wynikiem tych badań, przeprowadzonych w kopalnych torfach dyluwialnych, było stwierdzenie faktu, że obraz międzylodowcowych epok, które poprzedziły epokę, w której żyjemy, miały cykle przemian klimatycznych uderzająco podobne do cyklu czasu polodowcowego. Ponieważ zaś uczeni, zajmujący się badaniami ery dyluwialnej, stwierdzają dziś zgodnie, że Polska w czasie dyluwialnym uległa czterokrotnie (a może nawet pięciokrotnie) zlodowaceniu i że każde z nich od następnego oddzielone było długotrwałym okresem międzylodowcowym, podobnym klimatycznie do ery współczesnej, zwanej także aluwialną, — przeto wysnuto stąd wniosek, że epoka lodowa jeszcze nie minęła, a t. zw. okres polodowcowy, w którym żyjemy w Polsce od mniej więcej 14-tu tysięcy lat, nie jest w rzeczywistości okresem polodowcowym, lecz jest piątym z rzędu okresem międzylodowcowym. Stwierdzone optimum klimatyczne w czasie panowania kultury neolitycznej dowodzi, że krzywa klimatu naszych czasów opada i zbliża się powoli, lecz nieuchronnie, ku nowej epoce lodowej.

To tak śmiało twierdzenie, oparte na dopuszczalnym w nauce wnioskowaniu per analogiam, ma oczywiście charakter hipotezy naukowej, która może być słuszną lub niesłuszną. Trudno też ocenić prawdopodobieństwo jej słuszności. Najważniejszą bodaj tego przyczyną są trudności, na jakie napotykały przy ścisłym badaniu kierunku zmian klimatu czasów najnowszych t. j. wczesnohistorycznych, w których człowiek przez swą gospodarkę w przyrodzie zmienił niejednokrotnie pierwotny skład flory drzewnej lasów, a tem samem i charakter deszczu pyłkowego zarówno pod względem jakościowym jak ilościowym. Dlatego to w ostatnich latach podjęto w wielu krajach szczegółowe badania nad składem deszczu pyłkowego w wielkich i pierwotnych obszarach leśnych; w Polsce prowadzimy tego rodzaju badania w kompleksie lasów pierwotnych puszczy Białowieskiej.

Jakikolwiek będą wyniki tych badań, nie zmieniają one faktów już stwierdzonych. Musimy już dziś pogodzić się z myślą, że klimat nasz ma wyraźną tendencję do „psucia się”. Musimy dalej stwierdzić, że jodła i

buk kurczą dziś swe zasięgi geograficzne na niżej i że górna granica lasu w Karpatach obniżyła się w porównaniu z okresem neolitycznym o 200 do 300 metrów. Obserwując w powierzchniowych warstwach torfowisk stałe wzrastanie ilości pyłków świerka na Wileńszczyźnie i Polesiu, dojrzeć musimy w tem zjawisku objaw żywiołowej ekspansji świerka w północnej Polsce, pracującego dziś z północy na południe.

Jeżeli staniemy na stanowisku słuszności naszkicowanej wyżej hipotezy, przyjmując, że żyjemy w epoce międzylodowcowej, zbliżającej się do schyłku, warto zadać sobie pytanie, czy jesteśmy w stanie z niejakim prawdopodobieństwem przewidzieć czas, w którym z dalekiej Arktydy, pokrytej dziś wiecznymi lodami, wyruszą znów ku Polsce osnieżone języki lodu, jako zwiastuny nowej epoki lodowej?

Na to pytanie nie waży się dać odpowiedzi. Obserwując deszcze pyłkowe schyłków poprzednich epok międzylodowcowych w Polsce, odnosi się wrażenie, że nadchodzenie poprzednich okresów zlodowaceń odbywało się stopniowo i było długotrwałe, choć nie brak i takich obrazów, które wskazują na możliwość dość szybkich zmian klimatycznych. W każdym razie wchodzą tu w rachubę okresy czasu, które w naszym ludzkim pojęciu są bardzo długie, gdyż rozchodzi się tu nie o dziesiątki, a zapewne i nie setki lat, lecz o tysiące. Dlatego też, oceniając rzecz z ludzkiego stanowiska, liczącego się z losem życia zaledwie kilku lub kilkunastu pokoleń, możemy spokojnie patrzeć w przyszłość i przyjmować, że depeşe, donoszące nam właśnie o śnieżycach, jakie w połowie maja b. r. nawiedziły Włochy, Anglię i Francję, nie są jeszcze zapowiedzią zbliżającej się ku nam nowej epoki lodowej.

Niemniej, pesymista mógłby nazwać deszcz pyłków drzew, opadający co roku na ziemię, zjawiskiem złowróbnem. Naukowiec, który uwierzyłby w taką wróżbę, znalazłby pocieszenie w tem, że nowa epoka lodowa, która może się zbliżyć, zamieni wprawdzie Europę północną w morze lodowców i przeobrazi z gruntu raz jeszcze oblicze przyrody Europy środkowej, a z nią i Polski, lecz równocześnie wpłynie ona korzystnie na suchy klimat olbrzymich obszarów pustyń Azji środkowej oraz Afryki północnej i, sprowadzając na nie błogosławieństwo deszczów, przesunie tam ośrodek ludzkiej kultury i cywilizacji.

Dr. WŁADYSŁAW SZAFER
Prof. Uniwersytetu Jagiell.

K r a k ó w.

Narodziny nowego pisma narodowego

Czytamy w „Warszawskim Dzienniku Narodowym”, co następuje:

W sobotę po południu dowiedzieliśmy się dopiero, że już w niedzielę, czyli za kilkanaście godzin, ma się ukazać pierwszy numer „Warszawskiego Dziennika Narodowego”. Nowe piśmo w ciągu kilkunastu godzin, — zadanie wymagało niezwykłego napięcia nerwów, energii i pracy.

Ale nawet przy najlepszych chęciach siły ludzkie mają swoje granice. Szybko zorientowaliśmy się, że nasza administracja nie może sprostać najprostszemu, ale wymagającemu największej ilości czasu zadaniu: przepisanu adresów. Co robić?

Postanowiliśmy w miarę możności wszyscy pomagać, ale i to było za mało. Trzeba było szukać pomocy zewnątrz. Ogłosiliśmy więc mobilizację przyjaciół. Poszły w ruch telefony i oto pokoje redakcyjne zaczęły się powoli zapelniać.

Kto przyszedł? Oczywiście młodzi. Przyszli studenci, robotnicy, rzemieślnicy, a także elita intelektualna: młodzi pisarze, dziennikarze, artyści. Przyszli uśmiechnięci, z zapałem do pracy, zadowoleni, że są na coś potrzebni i przydatni, że bez nich nie mogą się odbyć narodziny nowego pisma. Ich piśma, naszego pisma, pisma narodowego.

Zabrakło wkrótce stołów i krzeseł. Personal redakcji i administracji musiał powoli ustępować piędź po piędzi,

pokój za pokojem, cofając się bez walki, bo jak tu walczyć z naszymi kochanymi pomocnikami i pomocnicami, którzy z punktu rozbrajają każdego uśmiechem i entuzjazmem.

Robota paliła się w rękach. Patrząc jak się to odbywało, trudno było zrozumieć, że wykonywują jedną z najbardziej nudnych i żmudnych prac: przepisywanie adresów. Błyszczące oczy, wypieki na twarzach, ożywienie, a jednocześnie wyraz najwyższego skupienia w rysach zdawał się dowodzić, że są zajęci wykonywaniem pochłaniającego ich całkowicie zadania.

Bo też tak było. Młodzi nie potrafili nic robić połowicznie. Kiedy poświęcają się idei lub pracy — to całkowicie. Np. koleżanka G. Odzywa się często, oczy ani chwili nie tracą blasku ożywienia. To samo inni koledzy i koleżanki. Ale uwagi dotyczą tylko wykonywanej pracy.

— Wiecie, ja mam samych księży. Dlaczego jeden jest przewielebny, a drugi tylko wielebny?

— Bo jeden w hierarchji kościelnej stoi wyżej, a drugi niżej.

— A wiecie, ja mam jakieś same adresy arystokratycznie. Same „hr”, albo „ks”.

— A ja znów mam jednego Żyda. Czy to możliwe, żeby czytał pismo narodowe?

— Tak, tak. Żydzi interesują się, co pisze prasa narodowa. Rozumieją, że tylko to świadczy o prawdziwej opinji społeczeństwa polskiego.

Przy ischias (zapalenie nerwu kulszowego) po zażyciu zrana naczczo szklanki naturalnej wody gorzkiej Franciszka-Józefa następuje lekkie obfite wypróżnienie powodując przyjemne samopoczucie. Zał. przez lekarzy. Tg 920

— Stuchajcie; dlaczego jednemu pisze się „JWP”, a drugiemu „WP”? Ja wprowadzam równość demokratyczną: wszystkim piszę „WP”.

— Ja tam dla pośpiechu piszę prosto nazwisku bez „WP” ani „JWP”. Przecież czytelnicy „Warszawskiego Dziennika Narodowego” chyba się nie obrażą?

Ostatnie pytanie skierowane jest do mnie, jako starego dziennikarza, a więc eksperta od znajomości psychologii Czytelników. Zapewniam zaniepokojoną koleżankę, że napewno Czytelnicy się nie obrażą, byle na czas otrzymali nasz dziennik. Wybacz napewno gorączkowy pośpiech, w jakim go montujemy.

Tymczasem godziny za godzinami upływają. W wielkich lustrzanych szybach, wychodzących na Nowy Świat, staje nowy gość: świt... Ale pracy już prawie niema. Góry adresów napisane. Zadanie spełnione. Noc entuzjazmu i pracy zbliża się ku końcowi. Z drukarni dochodzi miarowy stukot maszyn, drukujących pierwszy nakład „Warszawskiego Dziennika Narodowego”.

Teraz kolej na ekspedycję. Napisałem z takim nakładem pracy adresy naklejane do pośpiesznie na numery i ekspedjowane w świat. A niedługo potem, gdy już słońce na dobre zagóściło w murach Warszawy, wybiega z bramy pierwszy nasz kolporter dzienny: „Nowe pismo! „Warszawski Dziennik Narodowy”... W.

Jak Rusini wypierają Żydów

Żydowski „Hajnt” w korespondencji z terenu Małopolski wschodniej donosi o upadku żydostwa na prowincji pod wpływem gospodarczej działalności Rusinów. Na prowincji, w miasteczkach, rzuca się w oczy przybyszowi dobrobyt ludności rdzennej, w przeciwieństwie do żywiołu żydowskiego:

„Przedewszystkiem duże liczby Żydów, starych i młodych, waleśających się bez pracy. Sklepiki puste, bo brak nabywców. Rzadko widuje się nabywcę chrześcijańskiego w sklepie żydowskim, bowiem wszędzie spotyka się już w większej ilości świeżo założone przedsiębiorstwa chrześcijan.”

Żydowskie dzielnice w różnych miastach i miasteczkach upadają; domy zaniedbane, bo brak środków na odnowienie.

„Natomiast powstają wspaniałe pałacyki i wille w dzielnicach chrześcijańskich, pełne słońca i światła, z ogródkami i wszelkiego rodzaju wygodami.”

Sprzyja tej budowie duża ilość urzędników i emerytów, pobierających pensje. Emeryci poza tem pracują w różnych urzędach, pobierając dodatkowe pensje:

„Chrześcijanin może w ten sposób lepiej żyć, lepiej ubierać się i łatwiej dojść do własności. Magistraty dostarczają placów budowlanych za pół ceny, ale Żydzi z tego nie korzystają. Chrześcijanie otrzymują w dodatku długoterminowe kredyty budowlane, biorą u Żydów materiały na weksle, z lekkim sercem dopuszczają do protestów, a po ciężkich staraniach zostają terminy płatności przedłużone.”

W ten sposób

„powstają nieżydowskie dzielnice za pieniądze żydowskie, a ludność żydowska coraz więcej biednieje. To nie są poszczególnie wypadki. Odnosi się wrażenie, że jest to dobrze przemyślany system.”

Cały szereg zawodów, dotąd opanowanych przez Żydów, przechodzi w ręce Ukraińców:

„Dotyczy to nietylko stolarzy, szewców, krawców, lecz i fryzjerów. Jest przytem znamienne, że znikają kapele żydowskie. Te ostatnie zamieniają już w miasteczkach kapele nieżydowskich jazzbandów.”

Ukraińcom dlatego udaje się samobrona przed zalewem żydowskim, że mają szeroko zakrojony plan, przytem opracowany w szczegółach. Trzeba uczyć się od Ukraińców...

Stronictwo Narodowe
Koło Łazarz—Jeżyce
Zebranie plenarne z referatem p. red. Bogdana Piotrowskiego odbędzie się we wtorek, 28 b. m. o godz. 20 w sali p. Tomikowskiego ul. Szamarzewskiego 18.
O liczne i punktualne przybycie prosi Zarząd.

Przykra sprawa

Refleksje o stosunkach na naszym uniwersytecie

Nie taimy, że temat ten poruszamy z przykrością. Im droższa jest dana rzecz, tem czulej i troskliwiej z nią się obchodzimy, tem bardziej pragniemy jej doskonałości, tem dotkliwiej odczuwamy jej braki i wady.

Wielkopolska za dawnej Rzeczypospolitej nie miała szczęścia do swych akademij. Kilkakrotnie ponawiane próby organizacyjne, po krótkim okresie rozwoju, zawodziły. Ten wielokrotny brak postarano się społeczeństwo wielkopolskie uzupełnić, i rzeczywiście wnet po wyparciu Prusaków, bo już 31 stycznia 1919 r. Naczelna Rada Ludowa mogła uchwalić organizację uniwersytetu. Dzięki subtelnej przenikliwości i niespożytej energii pierwszego rektora sp. H. Święcickiego, który przygotował prace rozpoczął jeszcze za czasów niewoli, uroczyste otwarcie mogło nastąpić już 7 maja 1919 roku.

Mimo braku tradycji młody uniwersytet potrafił zdobyć sobie należne uznanie. Społeczeństwo wielkopolskie pospieszyło hojnie z pomocą tak, że uniwersytet Piastowski, jak go pierwotnie nazywano, choć najmłodszy, wkrótce stał się najzasobniejszym. Życzliwa opieka otoczono studującą młodzież. Niezapomniane zasługi położył na tem polu Wojewódzki Komitet dla Spraw Pomocy Młodzieży Akademickiej z prezesem Adolhem Bnińskim na czele. Trwałym pomnikiem jego działalności jest Nowy Dom Akademicki, administrowany wzorowo przez „Bratnią Pomoc”, co uznawali stale przedstawiciele władz z ministerstwem oświaty na czele, podając go na wzór analogicznym organizacjom w innych miejscowościach.

Co do poziomu naukowego uniwersytetu wystarczy powołać się na świadectwo uczonego tej miary, co sp. Oswald Balzer. Czynem dają świadectwo owocności pracy rzesze wychowanków ze wszystkich wydziałów. Rozkwit uniwersytetu był zapewniony.

Wszystko to było dziełem samego społeczeństwa i szło wedle jego myśli. Nie podobało się to pewnym czynnikom. Zaczęto psuć.

Można było sądzić, że w obronie ukochanej wszechniczy zejda w cień wszelkie uboczne względy i sympatie partyjny - polityczne. Takim mężem stojącym na wysokości stanowiska okazał się ostatni rektor autonomiczny prof. Stanisław Pawłowski. Nie należy on, ani nigdy nie należał do naszego obozu, owszem w swoim czasie wypowiedział się za partją nam przeciwną, umiemy jednak być sprawiedliwi i dać świadectwo prawdzie.

Niestety jego następcą prof. dr. Stanisław Runge zawiódł pokładane w nim nadzieje. Złożywszy zapewnienie, że kierować się będzie jedynie dobrem uniwersytetu, został wybrany jednogłośnie. Profesorowie, stojący na gruncie naszej ideologii, jakkolwiek stanowili większość w kolegium elektorskim, dając swój głos, zaświadczyli, że dobro uczelni jest dla nich jedyną wytyczną. Nowy elekt. wbrew swym zapowiedziom nie chciał, czy nie umiał stanąć na równym poziomie.

Lecz najpierw o jego „wpływie“ w kołach miarodajnych. Gdy w związku z realizacją nowej ustawy o szkołach dokonano redukcji, jak chyba w żadnym innym uniwersytecie, gdyż zwinięciu uległ cały oddział leśny, a na innych wydziałach padł szereg katedr pierwszorzędnej znaczenia i doskonale zagospodarowanych, rektor nie zdołał odrobić klęski. Nie twierdzimy, by z jego strony było niedbalstwo, albo zła wola, prosto jego znaczenie nie okazało się większe, niż innych rektorów, mniej dobrze i mile widzianych. Co gorzej, jego sposoby postępowania drogą kapitulacji względów czynników decydujących zraziły poważnie społeczeństwo.

A postępowanie na terenie wewnętrznym, więc już od niego zupełnie zależnym, świadczy wprost o partyjnych tendencjach jego działalności.

Oceniając sprawę bezstronnie, przyznajemy, że rektor Runge ma pewne trwałe zasługi około materialnego wyposażenia uniwersytetu, przedewszystkiem przez uzyskanie od wojewody Raczyńskiego, przechodzącego na wyższą godność w Warszawie, całego Collegium Medicum (gmach dawnej Komisji Kolonizacyjnej), okupowanego mimo uchwał Rady Ministrów w znacznej części przez urząd ziemski. Natomiast mielibyśmy zastrzeżenia co do luksusowego urządzenia biur rektoratu, który to

wydatek, w okresie kryzysu zwłaszcza, raczej wypadło przeznaczyć na naukę lub młodzież. Ważniejsze jednak są sprawy natury ideowej.

Rozpoczęło się od ataku na Komitet dla Spraw Pomocy Młodzieży, któremu już dawniej decydujące czynniki utrudniały pracę, podcinając źródła dochodów materialnych. Teraz zastąpiło go nowym, uprzywilejowanym Towarzystwem Przyjaciół Młodzieży Akademickiej o całkowicie jednostronnym składzie. Rektor nietylko nie stanął w skutecznej obronie zasłużonego Komitetu, lecz owszem natychmiast poparł koncepcję nowego Towarzystwa, uniemożliwiając tem samem wszelką obronę zasłużonej placówki, w której zresztą sam od lat brał udział.

Z kolei nagle rektor, bez wiedzy i woli senatu akademickiego, wyraża votum nieufności wieloletniemu, zasłużonemu i umiłowanemu duszpasterzowi uniwersytetu, ks. prał. Prądzyńskiemu, nie mając do tego zresztą żadnych podstaw i uprawnień ani formalnych ani rzeczowych.

Wkrótce zaczyna się wyraźna akcja bezpośrednia na gruncie młodzieży. W roku ubiegłym ograniczono się do odebrania „Bratniej Pomocy“ wydziału opieki zdrowotnej nad chorymi kolegami bez żadnych powodów. W roku bieżącym stan się pogarsza: rektor postępuje coraz jaskrawiej. W „Bratniej Pomocy“ doprowadza do ustąpienia kuratora, zasłużonego i powszechnie cenionego dr. Pawła Gantkowskiego, honorowego profesora naszego uniwersytetu. Jego miejsce wbrew życzeniu zainteresowanej młodzieży zajął człowiek nowy, może najlepszej woli, ale poddający się biernie pomysłom rektora.

Nie dość tego. Bez ceremonij usuwa się lub zawieszają, wytaczając sprawy dyscyplinarne, niewygodne jednostki z zarządu „Bratniej Pomocy“, choćby były najbardziej wartościowe. Wprowadzony przez rektora komisarz, zamiast zgodnie z rozporządzeniem ministerjalnym przeprowadzić wybory nowego prezydium, sam bawi się w prezesa i rządzi przez szereg miesięcy despotycznie i jednostronnie. Jakże są owoce tych rządów, można wnioskować z faktu, że rektor, znów wbrew wyraźnym przepisom ministerjalnym, nie pozwolił na zwołanie walnego zgromadzenia, na którym komisarskie rządy uległyby zasłużonej krytyce. Wymowna jest też ta okoliczność, że „opatrznościowy“ ten maż zaufania rektora nie znalazł się choćby na szarym końcu jakiegokolwiek listy kandydakcyjnej.

Trudno przemilczeć system dyscyplinarny, w którym celuje audytor uniwersytetu dr. Rakowski. Ale on jest tylko subaltermem, kieruje nim i bierze odpowiedzialność zwierzchnia władza.

Gdy z początkiem roku akademickiego korporacje, których członkami byli usunięci lub zawieszani członkowie zarządu „Bratniej Pomocy“, i inne zaprzyjaźnione ujęły się za swymi komilitonami, odmawiając asysty w czasie inauguracyjnej przemowy rektor-

skiej, rektor, nie przeprowadzwszy żadnych dochodzeń (bo te oczywiście wykazałyby, iż chodzi wyłącznie o jego osobę i jego postępowanie, a nie o uniwersytet, ani Senat) i nawet nie dopuściwszy do słowa przedstawiciele korporacji, przeforsowuje czteromiesięczne zawieszenie organizacji, z czego nawet niektóre czynniki ministerjalne były niezadowolone. W ten sposób zagwoźdżono w najlepszym okresie szereg stowarzyszeń, z których niejedno prowadziło owocną pracę dla narodu nawet zagranicą, nieraz wśród osobistego narażania się.

A jakże się przedstawia działalność dalsza rektora w kierunku właściwego urobienia i „odpolitykowania“ fanatycznej młodzieży akademickiej? Jego życzliwość ujawnia się w bogatym wyposażeniu materialnym jednych, a upośledzeniu, a nawet rozwiązaniu innych organizacji. Miara przytem zupełnie nie musi być jednaka. Koła naukowe, które słusznie były stawiane na czoło przez dawniejszych rektorów, teraz idą na szary koniec, dość wspomnieć, że jedno z najpoważniejszych, Koło Medyków, dostaje dotację 600 zł, natomiast Legion Młodych — 3000, a Młodzież Demokratyczna — 2000. Szeręgi drobniejszych kół naukowych zadowalać się musi przyrzeczeniem... A przecież nawet sam p. Janusz Jędrzejewicz w swej ostatniej enuncjacji stwierdza, że „przygotowanie do życia obywatelskiego winno się w takich organizacjach, jak naukowe, zawodowe...“

Przyjacielski Związek Studentek „Ogniwo“ zostaje przez rektora rozwiązany, gdyż nie podobna mu się statut, jakkolwiek zarząd zapewnia, że przeprowadzi zmiany zakwestjonowanych paragrafów. Akademickiej Gromadzie Harcerskiej nakazuje rektor złączyć się z Kołem Harcerskim, nie odwrotnie, mimo że właśnie ona stoi twardo przy idealach i pracy harcerskiej, a Koło raczej dyskutuje, zaś w ideologii holduje liberalizmowi w odniesieniu do art. 10 prawa harcerskiego. Zrzeszenie Miłośników Kultury wydaje mu się za mało żywotne, podobnie Klub Studencki Korporacja Demetria za mało liczna, więc rozwiązuje je wszystkie, nawet nie pytając o zdanie kuratorów, którzy mogliby inaczej patrzeć na sprawę.

Ale rektor okazuje też twórczą działalność. Oto za jego rządów przybysza nowe stowarzyszenia: Myśl Mocarstwa, Korporacja Palestria, Piłsudia, Husaria, Strzelec Akademicki, Klub Społeczny Medyków i Prawników. Jest więc i życie! Ale, czy to nie dziwne, że wszystkie rozwiązane stowarzyszenia grupowały młodzież narodową, a nowopowstałe „sanacyjną“? Czy nie charakterystyczne, że odmawia się legalizacji akademickiemu Kołu Towarzystwa Czytelników Ludowych, bo nie jest to towarzystwo wyłącznie akademickie, a utrzymuje i forytuje Legion Młodych i stwarza oddział Strzelca?

Rektor Runge uzyskał swą godność akademicka głosami swych kolegów bez względu na polityczne przekonania. Elektorowie zaufali jego lojalności: wybrali go jednogłośnie. Ufali, że on, jeśli nie z taką samą życzliwością, o której ciągle mówi, to przynajmniej ze sprawiedliwością będzie sprawy traktował bez względu na swe osobiste poglądy, sympatie, animozje.

Przed wyborem zapewnił p. Runge, iż po roku odda swą władzę do dyspozycji kolegów. Urządził też rodzaj konsultacji, choć nie wszystkich elektorów. W tym roku już i takiej konsultacji zaniechał, widać czuł się mniej pewnym nawet w tem ścisłym gronie.

Ograniczyliśmy się do zestawienia rzeczy najważniejszych. Mielibyśmy więcej z rozmaitych dziedzin. Wolelibyśmy być zwolnieni z niemiłego obowiązku powracania do tego tematu. Ale to już nie od nas zależy. System, zaprowadzony na wszechniczy poznański przez rektora Rungego, nie może nie doznawać krytyki stanowczej. Tego wymaga dobro naszej uczelni.

Rekrutacja dwóch roczników w Prusach Wschodnich

Znamiennie dla niemieckich roczników „pokojowych“ zarządzenia wojskowe wydano na obszarze Prus Wschodnich. W przeciwieństwie do reszty Rzeszy zaciągano się tam nietylko ogólnie powoływany pod broń rocznik 1914, lecz również młodzieńców z rocznika 1910, czego nie uczyniono w reszcie państwa. Skutkiem tego zarządzenia liczba rekruta w najdalej na wschód wysuniętej dzielnicy niemieckiej będzie jeszcze raz tak wielka.

Ze strony oficjalnej chce się znaczenie powyższego zarządzenia osłabić tłumaczeniem, że Prusy Wschodnie są wybitnie izolowane w swem położeniu topograficznym, wobec czego potrzebują zwiększonej załogi, — dalej tem, że gęstość zaludnienia jest tam w stosunku do reszty kraju znacznie mniejsza.

Tłumaczenia te są mało przekonujące. W rzeczywistości — utrzymują w kołach paryskich — Trzecia Rzesza gromadzi odpowiednie siły, które mogą się przydać do „odrochowego“ zlikwidowania kwestij kłajpedzkiej przez „patriotów“ niemieckich. W kołach litewskich poświęca się tym poczynaniom niemieckim dużo uwagi.

T. C. L.

We wtorek 4 czerwca b. r. odbędzie się w Poznaniu w sali Domu Parafjalnego św. Marcina, przy ul. św. Marcina 8/9, XXV Sejmik Oświatowy Towarzystwa Czytelników Ludowych. Obrady Sejmiku poprzedzi nabożeństwo, które się odbędzie o godz. 9 min. 30. Porządek obrad jest następujący:

1) Zagajenie przez prezesa Zarządu Głównego T. C. L. Adolfa Bnińskiego, 2) Wybór marszałka i dwóch sekretarzy, 3) Wybór komisji rewizyjnej, 4) Referat: „Sprawa ustawy bibliotecznej i inne aktualne zagadnienia z zakresu bibliotekoznawstwa“ wygłosi Józef Stelmach, dyr. Polskiej Macierzy Szkolnej w Warszawie, 5) Sprawozdanie Zarządu Głównego z działalności T. C. L. a) z zakresu działalności organizacyjnej i oświatowej — refer. ks. dr. Milik, dyr. T. C. L., b) z zakresu działalności gospodarczej — refer. adw. Wlazło, przewodniczący Komisji Gospodarczej Zarządu Głównego, 6) Dyskusja nad sprawozdaniem Zarządu Głównego.

Popołudniu o godz. 16: 7) Sprawozdanie komisji rewizyjnej, 8) Udzielenie absolutorjum Zarządowi Głównemu, 9) Wybór 5 członków Zarządu Głównego, 10) Wolne wnioski i zakończenie.

Dziennikarze szwedzcy

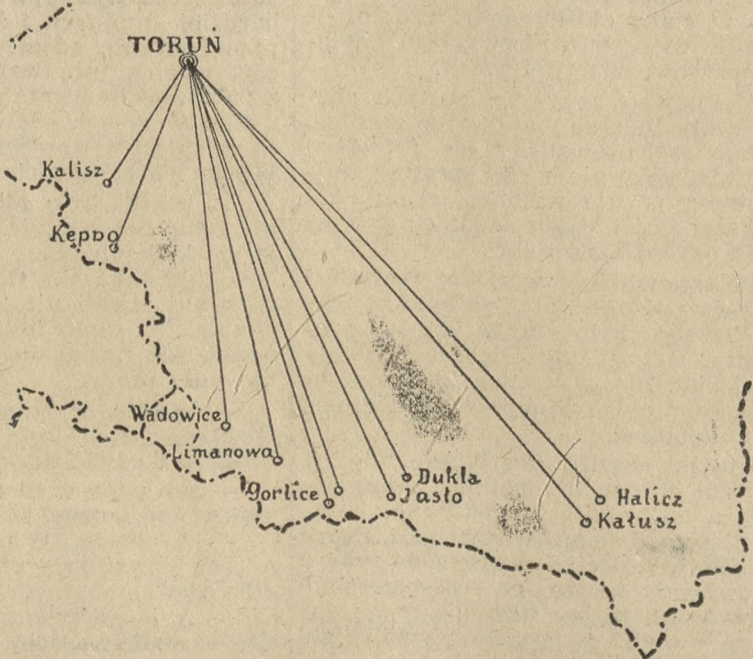
Warszawa. (Tel. wł.) Wczoraj zrana przybyła do Warszawy wycieczka 22 dziennikarzy szwedzkich, współpracowników wielkiego dziennika szwedzkiego „Evenska Dagbladet“. Na czele wycieczki stoi szef wydziału propagandy Wallen. W skład wycieczki wchodzi wszyscy korespondenci prowincjonalni tego dziennika z całego terenu Szwecji. Do Gdyni przybyli szwedzkim statkiem „Marie Holm“. W ciągu dnia zwiedzili miasto i port. Po Warszawie udadzą się do Krakowa, Wileliczki, a stamtąd do Czechosłowacji i Węgier. (w)

Zagadkowy pożar

Warszawa. (Tel. wł.) „Express Poranny“ donosi, że wczoraj o godz. 2 w nocy w zabudowaniach pałacu biskupiego w Kielcach wybuchł pożar. Pożar powstał od ul. Nowej, ale został natychmiast ugaszony. Duże zdziwienie wywołało, jak mógł wybuchnąć ogień w tym czasie, kiedy w pałacu wszyscy spali. (w)

Z POWIETRZNEGO WYŚCIGU BALONÓW

Do VII krajowych zawodów balonowych wystartowało z Torunia 11 balonów. Pierwszy wylądował balon „Mościce“ w miejscowości Brudzew, w pow. kaliskim. Balon „Kraków“ wylądował w miejscowości Ruchtal, w pow. kępińskim. „Lwów“ wylądował na terenie gromady Stopnica, w pow. limanowskim. Balon z załogą por. Filipowski i Matusek wylądował w powiecie gorlickim. Balon „Legjono“ wylądował koło Wadowic. „Syrena“ w miejscowości Załaków koło Halicza. „Gopło“ na Przełęczu Dukielskiej. „Poznań“ koło Jasta. „Wilno“ koło Gorlic. Balon „Hel“ w Kaluszu. Według dotychczasowych obliczeń na

pierwszej miejscu uplasował się balon warszawski „Syrena“ 610 km, najdłużej w powietrzu utrzymał się „Hel“ 20 godzin i 55 minut.

WIADOMOŚCI POTOCZNE

Mał
29
ŚRODA

Kalendarz rzym.-kat.
Środa: Krzyż dz. Teodozja p. i m.
Czwartek: Wniebowst. Pańskie. Fe. ksa p.

Kalendarz słowiański
Środa: Boguchwały
Czwartek: Suromira
Słońca: wschód 3,47
zachód 0,00
Długość dnia 16 g. 20 min.

Księżyc: wschód 1,37 zachód 17,00
Faza: 3 dzień przed nowiem.

Stan pogody według spostrzeżeń Instytutu Meteorologicznego Uniw. Pozn.: Wtorek, godz. 7 rano: Temperatura powietrza umiarkowana plus 13 st. C., ciśnienie atmosferyczne wysokie 757 mm., pogodnie, wiatr wschodni. — W ub. dobre temperatura najwyższa plus 22 st. C., najniższa plus 7 st. C.

Przewidywania pogody na środę: Pogodnie i ciepło.

Stan wody w Warcie według notowań Inspekcji Dróg Wodnych w Poznaniu: Dziś plus 0,16 mtr.

KRONIKA POZNAŃSKA

SZCZAWNICKA MAGDALENA leczy choroby żołądka. Tg 918

— * Reportaż z uroczystości pogrzebowych. Jak komunikuje Związek Właścicieli Teatrów Świetlnych, w piątek 31 b. m. kinoteatry w Poznaniu z powodu zgonu marsz. Piłsudskiego, zawieszając normalne widowiska, wyświetlać będą reportaż filmowy z uroczystości pogrzebowych w Warszawie i w Krakowie. Reportaż będzie wyświetlany we wszystkich kinoteatrach na terenie miasta Poznania w ciągu całego dnia, poczynając od godziny 12 w poł. do godziny 12 w nocy. — Wstęp do kinoteatrów bezpłatny.

Kinoteatry „Słońce”, „Apollo”, „Metropolis” i „Oświatowe” zostają zarezerwowane wyłącznie dla wojska, urzędów państwowych, organizacji społecznych, związków i szkół. — Wstęp do tych kinoteatrów na poszczególne seanse wyłącznie za biletami, które wydaje starostwo grodzkie, pokój 14. Dla reszty publiczności przeznaczone są kinona: „Świt”, „Renaissance”, „Moje”, „Gwiazda”, „Corso”, „Tęcza-Lazarz”, „Tęcza-Wilda” i „Wilsona”.

Początek seansów we wszystkich kinoteatrach ustala się o godz. 12 w poł., 1,30, 3, 4,30, 6, 7,30, 9, 10,30. Publiczność wpuszczana będzie wyłącznie przed każdym seansem. — W czasie seansu bezwzględnie nikt na salę wpuszczony nie będzie. Panie z komitetów zbierać będą w kinach dobrowolnie datki na Dom Żołnierza Polskiego im. Marszałka Piłsudskiego w Poznaniu.

Pieśń o Judaszu doprowadziła go do szafu

Sąd apel. w Poznaniu rozpatrywał sprawę 42-letniego Teofila Leyka, rolnika, zam. w Borku, pow. kartuskiego, oskarżonego o umyślne uderzenie twardem narzędziem w głowę wietniaczki Marty Fornala i uszkodzenie jej ciała, polegające na złamaniu kości czołowej, ciemieniowej i skroniowej, skutkiem czego poszkodowana zmarła.

1 października 1934 we wsi Borek, Marta Fornala w towarzystwie syna i synowej pracowała w polu przy wybijaniu kartofli. Droga polną szedł Teofil Leyk, który od dłuższego czasu żył w niezgodzie z Fornalami. Gdy Fornalowa go spostrzegła, poczęła głośno śpiewać pieśń o Judaszu. Leyk wpadł w złość i kółkiem pobił do krwi Fornalową, tak, że ta wskutek komplikacji wynikłych na tle odniesionych ran, zmarła.

Leyk stanął przed sądem okr. w Gdyni na sesji wyjazdowej w Kartuzach, gdzie został skazany na 1 rok więzienia z zawieszeniem wykonania kary na lat 5.

Wskutek wniesionego przez prokuratora odwołania sprawę rozpatrywał sąd apelacyjny w Poznaniu, który wyrok sądu I instancji zatwierdził. (4)

Potężna manifestacja katolicka w Gnieźnie

W procesji na zakończenie misji wzięło udział 15 000 osób a do Stołu Pańskiego przystąpiło 7 500 osób

Gniezno (br.) W parafii św. Trójcy odbywała się od 2 tygodni misja, która cieszyła się ogromną frekwencją. W niedzielę odbyła się na Zielonym Rynku generalna Komunia św. całej parafii. Po wystąpieniu nauki O. Dominika przeszło 6.500 wiernych przyjęło na Zielonym Rynku Komunię św., gdy w kościele przystąpiło do Stołu Pańskiego 1 000 osób.

O godzinie 11 odbyła się nauka dla wszystkich, a po południu nastąpiło zakończenie misji, połączone z poświęceniem krzyża misyjnego.

Po poświęceniu krzyża misyjnego odbyła się jeszcze jedna nauka, poczem O. Dominik oddał władzę nad parafją z powrotem w ręce ks. dziek. Zabłockiego. W gorących słowach podziękował O. Dominik ks. dziekanowi za zorganizowanie misji i wiernym za tak liczny udział. Z kolei wszedł na ambonę ks. dziek. Zabłocki, by złożyć podziękowanie ojcu misjonarzowi oraz zapewnić go, że ze wzmoczoną energią pracować będzie dla zbawienia dusz swoich parafjan.

Następnie ruszyła potężna procesja ulicami Moniuszki, Mieczysława, Chrobrego, Rynkiem, Farną do kościoła św. Trójcy, a udział w niej wzięło przeszło 15 000 wiernych. Środkiem tej ruchomej fali niesiono na zmianę wielki krzyż misyjny. Po przybyciu do Fary nastąpiło ustawienie krzyża misyjnego przed kościołem.

Kronika inowrocławska

— TRZY POŻARY W JEDNYM DNIE. Ostatnio powiat inowrocławski nawiedziła fala pożarów. W ciągu jednego dnia zanotowano 3 pożary w różnych miejscowościach. M. in. w Będzitolwie, wskutek nieostrożnego obchodzenia się z lampą spaliła się stodoła, chlew i narzędzia rolnicze. Właściciel strawionego mienia, gospodarz Michał Gładzikowski był na szczęście ubezpieczony. — W Szpitalu na szkole rolnika Józefa Niemca spaliła się stodoła, oboza, narzędzia rolnicze, 2 krowy i 22 sztuk drobiu. Podobnie wielką szkodę wyrządził pożar w zabudowaniach gospodarza Przygodzińskiego w Dąbrowie Biskupiej, gdzie ofiarą niszczylińskiego żywiołu padła stodoła, chlew i liczne narzędzia rolnicze (c.).

— STRAJK ROLNY POD INOWROCŁAWIEM. W ub. tygodniu wybuchł w majątności Leszcze, położonej niedaleko Złotnik Kuj, strajk robotników rolnych. Do strajku przystąpiło 62 pracowników dominjalnych, z których specjalnie delegowani robotnicy zaopatrują w paszę jedynie inwentarz. Strajk ma podłoże ekonomiczne. Wywołany został kilkumiesięcznym zacięciem z wypłatą zarobków. Zaznaczyć należy, iż właścicielem Leszcz jest Niemiec nazwiskiem Günther Friede.

Kronika mogileńska

— PŁONNA DZIAŁALNOŚĆ „CARITASU”. W ub. tygodniu odbyło się w Kruszwicy walne zebranie „Caritasu”, które wykazało obfita pracę i ofiarnością społeczeństwa. Zebranie zagał przewodniczący ks. prał. Schoenborn. Duże zasługi ponoszą około rozwoju SS. Elżbietanki, które z swoim kierownictwem były wzorem bezinteresownej pracy. Ze sprawozdania wynika, że ubogim wydano w ciągu roku 1865 kg chleba, 308 kg tłuszczu, 536 ltr. mleka, 748 kg mąki, 50 kg kaszy, 5 kg grochu, 64 kg soli, 25 kg kawy, oraz innych potrzebniejszych artykułów spożywczych i odzieżowych, jak koszul, ubrań, obuwia i inne. (kn.)

— NAJAZD ŻYDÓW. W Kruszwicy Zydzki, widząc, że nieźle robią interesy, a mieszkańcy miasta i okolicy ich popierają, sprowadzają coraz to nowych swych ziomków. W ub. tygodniu przybył nowy Żyd, obuwnik, który osiedlił się przy Rynku i otworzył skład obuwia. (kn.)

— PÓBOR REKRUTA. W dniach od 22 bm. urzęduje w Kruszwicy w hotelu „Pod Białym Orłem” komisja poborowa rocznika 1914. (kn.)

Kronika pleszewska

— Z ŻYCIA BRACI KURKOWYCH. Pod przewodnictwem prezesa p. Janiaka odbyło się w salce posiedzeń bursy Bractwa plenarne zebranie braci kurkowych, na którym m. in. zatwierdzono sprawę dorocznego strzelania zielonoświątecznego o godność króla i rycerzy, które odbędzie się w drugie święto Zielonych Świąt, z miast, jak do tego czasu, w tydzień później. Strzelanie odbędzie się na strzelnicy wojskowej 70 p. w Karczemce. Wszelkie czynności przygotowawcze, związane ze strzelaniem i strzelnicą, powierzono strzelniczo p. Józefowi Radomskiemu i Ant. Szarszewskiemu. Na specjalne wyróżnienie podkreślić należy, że celem zasilenia funduszu kasy Bractwa, drogocenne nagrody do strzelania o premie zafiarowali bezinteresownie pp. K. Pamit, elektryczny odkurzacz „Elektrolux”, wartości 200 zł; T. Tuczyński, Cz. Kosmela, Fr. Szymoniak, F. Kozłowicz, Wł. Kozłowicz, Ant. Radomski i Józef Ligociński. Bardzo obszerne sprawozdanie z odbytego zjazdu Zjednoczenia Kurkowych Bractw Strzeleckich w Poznaniu zdał wiceprezes p. Tadeusz Tuczyński. Pod koniec zebrania złożył przez życzenia p. dvr. Leubemu z tyt. uzyskania medalu 3 Maja. Medał wręczony zostanie na następnym zebraniu.

— KOMUNIA ŚW. DZIECI. W święto Wniebowstąpienia Pańskiego odbędzie się

Tg 839

w Pleszewie uroczysta Komunia św., przyczem do Stołu Pańskiego przystąpi 234 dzieci, w tem 111 dziewcząt i 123 chłopców.

Kronika strzeleńska

— Z ŻYCIA HARCERZY. Strzeleńska drużyna harcerska im. Tadeusza Kościuszki urządziła całodzienną wycieczkę w okoliczne lasy. Przed wyruszeniem w drogę cała drużyna wysłuchała rannej mszy. (sc.)

— TRENINGI BOKSERSKIE. Sekcja bokserska przy strzel. drużynie harcerskiej nadal wytrwale trenuje. Już w najbliższym czasie rozegrany zostanie mecz towarzyski między drużyną harcerską z Mogiła. Trening odbywa się w sali p. Szeffsa co poniedziałek i piątek każdego tygodnia. (sc.)

— ZEBRANIE. W lokalu p. Piątkowskiego odbyło się zebranie zarządu oddziału powiatowego Stow. Ochotniczej Straży Pożarnej na powiat mogileński. Zebraniu przewodniczył p. burmistrz Borowiak, przez powiat. Omawiano szereg spraw bieżących.

— ŚWIĘTO W SODALICJI MARJAŃSKIEJ. Sodaliczka Marjańska obchodziła uroczysty dzień przyjęcia w szeregi swe nowych 10 członkiń. W kościółku św. Prokopa moderator sodaliczki ks. prałat Czechowski odebrał przyrzeczenia, oraz wręczył dyplom i nałożył medal z wizerunkiem Najśw. Panienci nast. nowym członkiniom: Drwęskiej z Jaworowa, Czubowej Mieczysławie, Cieśliewiczównie Czesławie, Brodniewiczównie Czesławie, Muszyńskiej Wandzie, Osińskiej Klementynie, Puchalskiej Ewie, Sadowskiej Wiktorji, Fregińównie Marji i Ruszkiewiczównie Władysławie. (sc.)

— NAGŁY ZGON. W Strzelnie zmarła na udar serca Niemka Elżbieta Karst w wieku 67 lat, współwłaścicielka nieruchomości w Strzelnie Rynek. Zgon nastąpił w czasie spożywania obiadu. (sc.)

— PRZEGLĄD KONI. Ostatnio odbył się przegląd koni dla miasta Strzelna i gmin zarządu gminnego Strzelno-Północ. Przegląd przeprowadzał rej. insp. koni, p. ppłk. Zdz. Kwiatkowski. Dyplom oraz nagrodę 5 zł za typ i hodowlę konia odebrał p. Wiedemeyer Wilhelm ze Stodół. (sc.)

Kronika szamotulska

— BÓJKA. Na tle porachunków osobistych pomiędzy braćmi Władysławem i Józefem Wargulskimi a Andrzejem Andrzejewskim i Antonim Lewandowskim, robotnikami rolnymi w Karolinie doszło do krwawej bójki. Poszły w ruch kije, widły i motyki. Wszyscy uczestnicy bójki zostali dotkliwie pobici do krwi. Rannym awanturnikom udzielili pierwszej pomocy p. dr. Franciszek Kociński, pozostawiając ich pod opieką domową. (sc.)

— WALNE ZEBRANIE „ROLNIKA”. Walne zebranie spółdzielni rolniczo-handlowej „Rolnik” zagał prezes rady nadzorczej, p. Tomaszewski z Gąsaw, powołując na przewodniczącego delegata związku p. Styllego. Po sprawozdaniach członków rady nadzorczej i zarządu wyłoniła się obszerna dyskusja. Straty wykazane uchwalono pokryć z odpisów funduszu za-

Zabójstwo na tle miłosnem

Gniezno (Tel. wł.) Dziś rano o godz. 6,15 w Ługowie pow. Gniezno 30-letni syn rolnika Wilhelm Jan Olszewski dwoma strzałami zabił 20-letnią Helenę Leśną, córkę rolnika z Ługowa.

Po dokonaniu zabójstwa Olszewski zbiegł w kierunku Poznania. Sprawcy dotychczas nie ujęto, ale ujęć go może być kwestją paru godzin. (br.)

Komunikat Orbisu. DO PERŁYNA I HAMBURGA za zł 90.—. Od 31 maja do 7 czerwca. Zapisy i dokumenty, z zaświadczeniem ze Starostwa i świadectwem zamieszkania do dnia 29 maja (wtorek). ORBIS, Poznań, Pl. Wolności 9, tel. 52-18. ng 10 583.

sobowego i 66 procent z odpisów wpłaconych udziałów. W sprawie przejęcia długu byłego dzierżawcy domeny państwowej Szamotyły zamek p. Cezarego Matuzewskiego, przyjęto wniosek większości komisji rewizyjnej, mianowicie przejęcie przez radę nadzorczą sumy 100 000 zł, natomiast wniosek mniejszości o przejęcie całkowitego długu w sumie 252 000 zł u padł. Aktywa i pasywa wynoszą złotych 1 227 729,38. Obrót w towarach 350 000 ctr. Do rady nadzorczej wybrano ponownie p. hr. Mycielskiego z Gałowa, dalej pp. dr. Borowskiego z Górk, Aleksandra Gołasia z Otorowa i Walentego Siąkowski z Czyscia. (sc.)

— PRZENIESIENIE. Przdownik P. P. p. Jasiński z kom. powiatowej P. P. Szamotyły przeniesiony został na stanowisko komendanta posterunku w Pamiątkowie. Obowiązki oskarżyciela publicznego przy tutejszym sądzie grodzkim pełnić będzie w jego miejsce st. post. Walenty Grzeskowiak. (sc.)

— NAJECHANIE ROWERZYSTY. W ulicy Ratuszowej najechany został pewien rowerzysta z pod Czarnkowa przez motocykl nr. PZ. 47 787. Na szczęście zakończył się karambol ośmką przedniego koła roweru i salto mortalem pasażerki motocykla. Winę w wypadku ponosi motocyklista, który wjechał w ulicę jednoroz-

Kronika węgrowska

— Z BANKU LUDOWEGO. Walne zebranie Banku Ludowego w Skokach odbędzie się w środę, 29 bm. o godz. 15 w sali p. Glinkiewicza. Z uwagi na ważne sprawy, zamieszczone na porządku obrad, uprasza się o punktualne przybycie. (rs.)

— KRADZIEŻ DROBIU. Nieznani dotąd sprawcy zakradli się do kurnika na probostwie w Lechlinie pow. węgrowski, skąd zabrali 32 kury i jedną perlicę na szkodę proboszcza ks. dr. Abta. — Nieznani dotąd sprawcy wymobili ze stoga na polu majątności Lechlin, własność p. Goetzendorfa - Grabowskiego około 4 ctr. żyta. Jak stwierdzono, złodziei, którzy z żytem odjechali rowerami w stronę Przysieki na Wiatrowo, było 3. Przeprowadzona rewizja domowa u Kissmanów w Przysieczynie, nie dała rezultatu. (rs.)

— EGZAMINY RZEŹNICKIE. W ub. tygodniu odbył się w Wągrowcu za pozwoleniem poznańskiej Izby Rzemieśniczej egzamin mistrzowski w zawodzie rzeźniczo-wędliniarskim. Egzamin odbył się w sali radzieckiej magistratu pod kierownictwem komisji egzaminacyjnej w następującym składzie pp.: przewodniczący — Mikołaj Górski, członkowie — Ignacy Knapieński, Sylwester Olszewski. Egzamin zda li wszyscy kandydaci, a mianowicie pp.: Franciszek Kotecki, Alojzy Woźniak, Bronisław Saja, Feliks Burdelski, Ignacy Eichstaedt, Stanisław Łapacz, Hieronim Zmuda, Franciszek Piaskowski. Przewodniczący wręczył nowym mistrzom dyplomy. (wb.)

— WYCIECZKA. W tych dniach bawiła w Wągrowcu wycieczka dzieci szkoły przygotowawczej pod wezwaniem Najśw. Serca Jezusowego w Poznaniu. Wycieczka pod kierownictwem p. Wojneckiej zwiedziła miasto i różne jego zabytki. (wb.)

Kronika zbaszyńska

— TERMIN CIĄGNIENIA LOTERII FANTOWEJ. Ciągnięcie loterii fantowej na rzecz Budowy Domu Katolickiego w Zbaszynie wyznaczone zostało na 17-go czerwca.

— JAK MEŻOWIE ZDRADZAJĄ. W czwartek w sali Strzelnicy odegrał Teatr Narodowy z Poznania krotkość w trzech aktach p. t. „Jak mężowie zdradzają” oraz dodatek „On i jego sobowtór”.

— Z SALI SĄDOWEJ. Sąd grodzki rozpatrywał sprawę Żydówki, niejakiej Ryfman Mirlji z Warszawy, oskarżonej o usiłowanie przemycenia przez granicę towaru pochodzenia niemieckiego, pokrywającego w poduszkach i uchylania się od opłaty celnej. Sąd skazał Żydówkę na grzywnę 400 zł z zamianą na 10 dni aresztu, ponoszenie kosztów sądowych oraz orzekł konfiskatę towaru. Za kradzież portmonetki z zawartością gotówki na szkodę nauczyciela Ladkiego Zygmunta z Miedzichowa skazał sąd kilkakrotnie karanego przestępcę Urbańskiego Władysława, bez stałego miejsca zamieszkania, przebywającego obecnie w więzieniu w Zbaszynie, na 1 miesiąc aresztu. Za kradzież z włamaniem skazany został Gogołkiewicz Edward ze Zbaszyna na 3 miesiące aresztu. (zb.)

— RUCH W TOWARZYSTWACH. W czwartek, 30 maja rb. o godz. 20 odbędzie się w Zbaszynie absolucja Trzeciego Zakonu. (zb.)

— POBÓR. Tegoroczny pobór rocznika 1914 rozpocznie się z dniem 7 czerwca br. Pobórowi z b. pow. nowotomyskiego stawia się w sali strzelnicy p. Kandulskiego przy ul. Sienkiewicza w Nowym Tomyslu, zaś z b. pow. grodzkiego w sali hotelu p. Jarosza w Grodzisku. Obwód zbaszyński podzielony został na następujące terminy. Dnia 14 czerwca: Lubień, Łęcz-

Składki i pokwitowania

W administracji naszej złożono w dalszym ciągu:
Na pomnik Serca Jezusowego: N. N. z prośbą o wystąpienie prośby 1 zł. — W. Z. Poznań z podziękowaniem za otrzymane laski 2,50 zł. — Janina Waszkowiakówna 2 zł. — Razem z poprzednio pokwitowanymi 222 zł.
Na Fundusz Obrony Morskiej: Koło Chemików, St. U. P., zamiast wieńca na grób śp. prof. dr. Juliana Flatau, 20 zł. — Razem 20 zł.

no, Miedzichowo, Piotry, / Staryfolwark, Sępólno, Zachodzko, Chrośnica, Jastrzębsko Nowe, Przyprostynia. Dnia 15 czerwca Zbaszyn-miasto. Dnia 17 czerwca Łomnica, Nądnia, Nowydwór, Nowawies Zbaszka, Perzyny, Stefanowice, Stefanowo, Strzyżewo, Zakrzewko.

— Z SALI SĄDOWEJ. Sąd grodzki w Zbaszynie rozpatrywał onegdaj sprawę Żydówki Dyny Ausländer z Warszawy, oskarżonej o fałszywe oświadczenie i wprowadzenie w błąd władz policyjnych i wyłudzenie bezpłatnego biletu. Dyna Ausländer wydalona została z Niemiec do Polski, po przyjeździe do Zbaszyna zgłosiła się w komisariacie policji granicznej, ażeby wydano jej bezpłatny bilet wolnej jazdy, ponieważ została wydalona z Niemiec i nie ma pieniędzy na dalszą podróż do Warszawy. Na podstawie tego komisariat P. P. w Zbaszynie wydał jej bilet zniżkowy na przejazd do Warszawy. W pewnym momencie zaobserwował jeden z policjantów, pełniących służbę na dworcu, że Żydówka posiada większą ilość gotówki w walucie obcej. Po rewizji stwierdzono, że Żydówka Ausländer posiadała przy sobie obcej waluty na około 15 000 zł polskich. Wobec tego odebrano jej wydany bilet zniżkowy. Sąd po przesłuchaniu świadków skazał oszukiwaczkę Żydówkę na 60 zł grzywny z zamianą na 6 dni aresztu oraz ponoszenie kosztów sądowych. (zb.)

— ZE SPORTU. W niedzielę na stadionie miejskim w Zbaszynie odbyły się zawody piłki nożnej pomiędzy „Sokołem” z Wolsztyna a Klubem Sport „Obra” (Zbaszyn) zakończone wynikiem 4:4. (zb.)

— NOWY ROZKŁAD JAZDY. Z dn. 15 maja rb. wszedł w życie nowy rozkład jazdy kolejowy, który w Zbaszynie przedstawia się następująco: Odjazd pociągów w kierunku Poznania, pociągi luksusowe 12,12 (w środy, piątki i niedziele), pociągi pospieszne 1.14, 3.26, 13.28, pociągi osobowe: 5.55, 12.34, 20.19 i przyspieszony 23.22, pociągi motorowe 3.02 w dni poświąteczne. (zb.)

Gdynia — Kłajpeda — Ryga

Projekt nowej linii okrętowej niepokoi Niemców

Gdynia (p) Jak donoszą „Deutsche Verkehrs Nachrichten” przedsiębiorstwo „Żegluga Polska” zamierza w najbliższym czasie otworzyć stałą komunikację okrętową między Gdynią, Kłajpedą a Rygą. Statki na nowej linii kursować mają co czternaście dni.

Aczkolwiek projekt „Żeglugi Polskiej” nie został jeszcze opublikowany, cytowane pismo zapowiada już bliższe zajęcie się nim. Z ujęcia notatki i sta-

Wstrząsająca tragedia w Skórzewie

Polowy Rybicki zastrzelił swą żonę i popełnił samobójstwo

W dniu wczorajszym około godz. 20 wieś Skórzewo w pow. poznańskim, była terenem wstrząsającej tragedii rodzinnej. Zatrudniony w maj. Skórzewo, polowy Marcin Rybicki, liczący 30-kilka lat, po ostrej utarcze słownej ze swą żoną Katarzyną do- bywszy rewolweru strzelił do żony, kładąc ją trupem na miejscu, następnie zaś sam popełnił samobójstwo.

Rogacz przyczyną katastrofy samochodowej

Nowy Tomyśl (tp). W ubiegłą niedzielę w godzinach wieczornych uległ katastrofie samochód firmy Roman Nitsche z Nowego Tomysła, powracający z Lwówka.

Na drodze w lesie bolewickim wypadł nagle rogacz, który wpadł wprost w przednie koła samochodu. Szofer stracił panowanie nad maszyną i samochód wpadł do pobliskiego głębokiego rowu, wyrzucając dwa przydrożne kamienie.

Pasażerowie kpt. Markowski i szofer Waleśa doznali na szczęście lekkich kontuzji, kierownik tartaku Nowak wyszedł z wypadku bez szwanku.

Na miejsce wypadku przybył lekarz pow. dr. Skalski, który opatrzył rannych. Samochód uległ poważnym uszkodzeniom. Rogacza zabrało Państw. Nadleśnictwo Bolewice.

Tło tragedii przedstawia się następująco: Polowy Marcin Rybicki, zatrudniony u p. Medyńskiego, właściciela maj. Skórzewo, pracował tam od dłuższego czasu. Obowiązki swe wykonywał sumiennie, jednak jako człowiek miał bardzo trudny charakter. Znany był ze swej porywczosci oraz skłonności do hulanki i napojów alkoholowych. Z tego powodu powstawały między nim a żoną częste nieporozumienia i awantury, gdyż żona czyniła mu wyrzuty, że marnotrawi zarobiony grosz.

Krytycznego dnia Rybicki po skończeniu pracy udał się na pogawędkę do znajomych, gdzie zapewne znowu „zalewał robaka”. Gdy wrócił do domu w stanie podchmielonym, żona poczęła mu to wymawiać. Wówczas rozdrażniony wódka Rybicki w pasji dobył rewolweru i celnym strzałem pozabawił żonę życia.

Na huk strzału wybiegła przestraszona sąsiadka Skórzyna.

Rybicki tymczasem przerażony swym strasznym czynem wpadł do mieszkania swych rodziców, wołając: „Ratujcie, zabiłem Kasie”. Wszyscy rzucili się na pomoc nieszczęśliwej, nie zwracając uwagi na żonobójcę, który pozostawił sam, jednym strzałem sam pozabawił się życia.

Wszelka pomoc okazała się spóźniona. Ofiary tragedii już nie żyły.

Na miejsce tragicznego wypadku przybył proboszcz skórzewski ks. Molski, który udzielił tragicznie zmarłym Ostatniego Namaszczenia. Wkrótce przybyła policja z Fabjanowa, a mianowicie st. posterunkowy Jan Miszewski i post. Paweł Kiedrowski. Zawiadomiono także władze sądowe i prokuratorskie.

Od chwili przybycia komisji sądowno-lekarskiej zwłoki i mieszkanie zabierano.

Tragicznie zmarli osierocili 1 i pół rocznego synka, którym zaopiekowała się najbliższa rodzina. (mz)

Nożem zakłut sąsiada na śmierć

Gniezno (br). Sąd okręgowy w Gnieźnie rozpatrywał sprawę karną przeciwko Marcinowi Leżałowi z Gniezna o zabójstwo szofera Aleksa Marca z Gniezna.

Dnia 24 marca rb. na podwórzu nieruchomości Gniezno (Piaski 6) powstała pomiędzy dziećmi kłótnia, podczas której dziecko Marca wybiło szybę w oknie. Na tem tle doszło do sprzeczki pomiędzy Katarzyną Marcową a Marcinem Leżałem a gdy w południe powrócił do domu Aleksy Marzec, kłótnia rozpetęła się na nowo. W pewnym momencie Leżała, uzbrojony w nóż, zadał Aleksemu Marcowi 3 pchnięcia nożem. Wskutek otrzymanych ran Marzec niebawem zmarł.

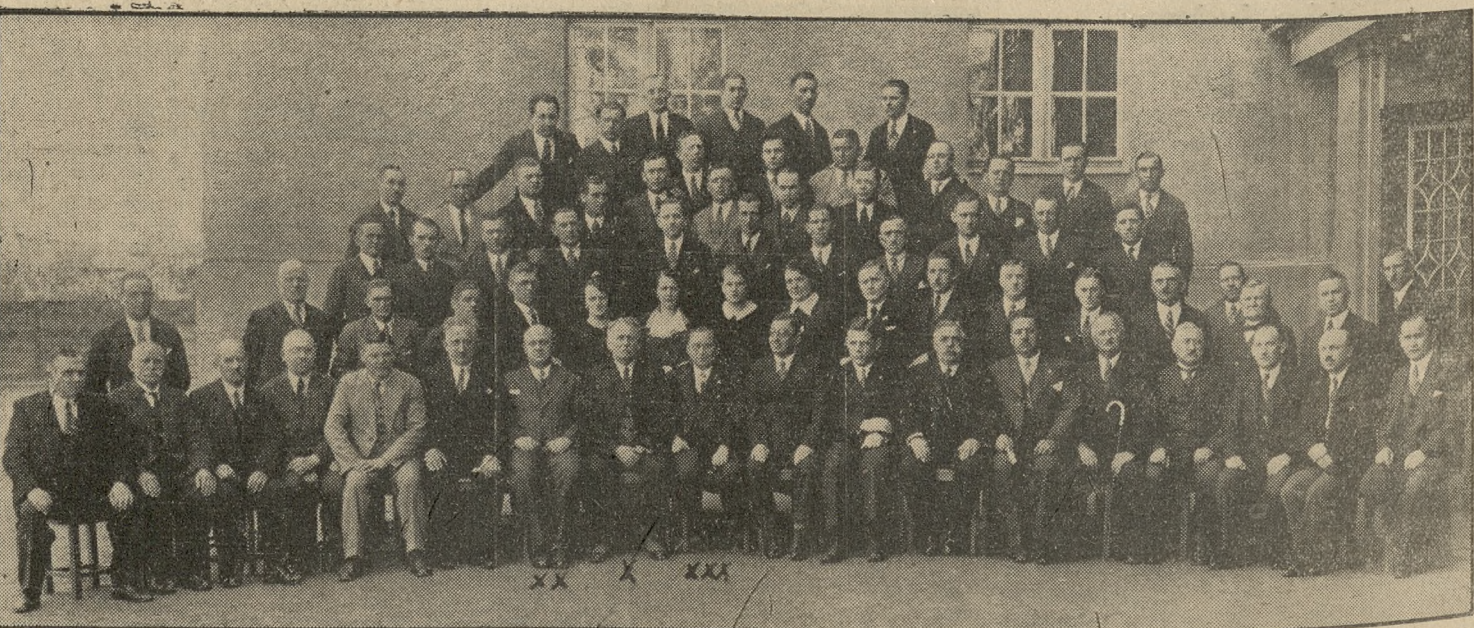
Na rozprawie Leżała przyznał się do winy. Na rozprawie powołano cały szereg świadków i 2 biegłych z Dziekanki.

W czasie słuchania świadka Androszewskiego, Leżała padł na kolana i począł szlochać. Na polecenie przewodniczącego usunięto go z sali sądowej.

Po przesłuchaniu świadków: Zofji Leżałowej, Bartkowiaka, Androszewskiego, Katarzyny Marcowej i Gasiora, których zeznania wypadły dla oskarżonego ujemnie, sąd zarządził przerwę, polecając obecnym lekarzom zbadanie stanu psychicznego oskarżonego.

W wyniku ich orzeczenia i dalszego zbadania jego stanu zdrowia, sąd odroczył rozprawę do 8 czerwca rb.

45 NOWYCH MISTRZÓW W ŚREMIE

Uczestnicy kursu wraz z komisją egzaminacyjną. Siedzą: del. Izby Rzemieśniczej p. Schneider (x), delegat kuratorium p. Stiller (xx) i organizator kursu p. Gawroński (xxx)

Śrem (m) Z polecenia poznańskiej Izby Rzemieśniczej zorganizował cechmistrz miejscowego cechu obuwniczego, radca Izby Rzemieśniczej p. Stanisław Gawroński w marcu b. r. pierwszy lokalny kurs mistrzowski w Śremie. Inicjatywa zasłużonego organizatora uzyskała pełne uznanie i żywy

odzew wśród obywatelstwa miasta i okolicy, gdyż kurs zgromadził pokazną liczbę 45 uczestników, w tem cztery panie. Po zgorą sześcioletniowej pracy w dobrze zorganizowanych i prowadzonych wykładach odbył się przed specjalną komisją egzamin teoretyczny, który z 45 kandydatek i kandyda-

tów zdało 44 z wynikiem dobrym. Świadczy to chlubnie o organizacji kursu, o wykładach i samych uczestnikach, którzy przyłożyli się przy swych zajęciach zawodowych rzetelnie do pracy dla zdobycia dyplomu mistrzowskiego.

Nowoczesna tortura

Elektryczność w roli kata — Straszne wrażenie

Głośny zbrodniarz Hauptmann, zabójca dziecka pułkownika Lindbergha, skazany na śmierć na fotelu elektrycznym, ostatnio umieszczony został w „domu śmierci” i zajmuje tam, zgodnie z obowiązującymi przepisami proceduralnymi, celę, sąsiadującą z salą egzekucyjną. Już samo przebywanie w tej celi — zaznacza jedno z pism amerykańskich — stanowi wymyślną i okrutną torturę, jeżeli się zważy, że do uszu umieszczonego tam skazańca dochodzą najwyraźniej wszelkie odgłosy, związane z traceniem delikwentów na strasnym fotelu.

Rozpowszechnione mniemanie, że śmierć zapoczątkowaną prądem elektrycznym jest najbardziej humanitarnym rodzajem kary śmierci, nie zgadza się z prawdą. Jako dowód może posłużyć sprawozdanie korespondenta „New York Graphic” o straceniu 19-letniego Ryssa i 29-letniego Emileta. Czytamy tam:

W środku sali stało wielkie krzesło, zaopatrzone w mnóstwo rzemieni, przeznaczonych do przytroczenia skazańca. Krzesło to przymocowane było do podłogi zapomocą klamr żelaznych. Dookoła ustawiono rzędy prostych ławek, na których posiadali pobludli ze wzruszenia świadkowie. Wszyscy rozwartymi oczyma wpatrzni byli w ów straszny „fotel” z jego rzemieniami, pasami i płataniną drutów miedzianych. Przygotowania dla przyjęcia delikwenta były ukończone... Gdy posłyszałem zamykające się za mną drzwi, chciałem zawrócić i uciec, lecz było już za późno! Bo oto otwarły się drzwi przyległej celi i zjawił się w nich John Emilett, wysoki, chudy osobnik, robiący wrażenie upośledzonej umysłowo istoty. Zawahał się chwilę, a wtedy jeden z pomocników chwycił go za ramię i zaprowadził do krzesła. Nieszczęśnik, siadając, drżał na całym ciele. Oprawcy przytroczyli go do fotelu. Spojrzałem na niego i nie zapomniałem nigdy wyrazu jego twarzy, chociażbym jeszcze tysiąc lat życia miał przed sobą... Siedziałem wprost przed nim w oddaleniu zaledwie paru metrów, tak, że mogłem dokładnie zaobserwować grę mięśni na jego twarzy. Była to twarz stworzenia, skamieniałego ze zgrozy i strachu przed oczekującą go za chwilę gwałtowną śmiercią.

Do ciała skazańca przyłożono kontakty elektryczne, poczem dokonano połączenia z kablem, którego koniec wsunięto pod kaptur, stanowiący przykrycie głowy delikwenta. Na jego twarzy umieszczono ciemną maskę w ten sposób, że tylko usta były widoczne. Te usta wzywały z pod maski, upiornie wykrzywione. W sali panowała grobowa cisza... Sekundy wydawały się minutami, a minuty wiecznością... Na dany znak poruszono prąd. W tej chwili poczęły poruszać się skurczone palce ofiary, żyły pęczniały coraz bardziej, tak, że lada chwila, zdawało się, muszą pęknąć i bryznąć krwią... a korpus wyprężył się w górę, a pot, sącząc ze wszystkich por ciała, ciekł

na podłogę. Skrzek prądu elektrycznego przypominał pieczenie mięsa na patelni. Owe dwa tysiące volt i dziewięć amperów przesywały, sycząc i trzeszcząc, ciało skazańca. Szelesty te tak zagrały mi na nerwach, że chciałem krzyknąć: „Stójcie, na Boga! Przecież smażyście żywcem tego człowieka!” Dreszcze przebiegały mnie od stóp do głów, a gdy po dwudziestu sekundach wyłączono prąd, westchnienie ulgi wyrwało mi się z piersi. Si-

dzący obok mnie świadek szeptał: „Jakie to straszne!” Inny zemdlął, ktoś wymiotował...

Dwóch pomocników zbliżyło się do krzesła, aby rozpiąć rzemienie. Podszedł jeden z lekarzy, obracał krtań straconego, przyłożył słuchawkę do piersi, poczem zwrócił się do obecnych, stwierdzając głośnym, lecz objętym głosem, że człowiek ten już nie żyje. Ciało ułożono na ruchomym stole operacyjnym i wywieziono do sali sekcyjnej.

Sprawiedliwości stało się zadość!

Na sali egzekucyjnej rozniósł się swąd przypalonego mięsa...

Kr.

Stanisław Powalisz (Poznań): Witraż.

Fałszywe znaczki pocztowe i jej fałszerze

W epoce, w której żyjemy, sztuka fałszowania osiągnęła wielką doskonałość.

Falżuje się banknoty, fałżuje obrazy, fałżuje dokumenty i testamenty,

dla czego więc nie mianoby fałszować znaczków pocztowych. Szczególnie fałżuje się

rzadkie znaczki pocztowe,

choć te fałszerstwa rzadziej dochodzą do wiadomości publicznej.

Pierwszym takim fałszerstwem, które wyszło na jaw było fałszerstwo z roku 1852. Fałszowano wówczas na wielką skalę znaczki wypuszczone w Lombardji. Prawie jednocześnie wykryto w Anglii pierwsze

fałszerstwa znaczka o wartości 1 pенса,

wydanego w roku 1840. Winowajcę ukarano wówczas dla przykładu bardzo surowo, zasądzając go

na 20 lat więzienia.

Ciekawe jest to, że te fałszowane znaczki posiadają obecnie znacznie większą wartość dla zbieraczy, niż autentyczne ich pierwowzory.

Niemiecka poczta poniosła w latach 1880—1888 i 1893 wielkie szkody. Wypuszczono wówczas znaczki pocztowe o mało skomplikowanym rysunku. Znaczki te były łatwe do podrobienia, to też podrabiano je w wielkich ilościach, narażając skarb państwa na poważne straty. W ostatnich czasach wyszły na jaw

masowe fałszerstwa marek amerykańskich i węgierskich.

Wynikłe stąd szkody obliczają w samych Stanach Zjednoczonych na

2 miliony dolarów.

Jest to suma kolosalna, tembardziej, gdy się zastanowimy nad tem, z jak drobnych cząstek ona powstała. Tym razem fałszerze urządzili sobie całą „fabrykę”, wyposażoną we wszelkie nowoczesne udogodnienia. Sam

koszt zmontowania tej fabryki docho-
dził do 30.000 dolarów.

Policji udało się stwierdzić, że główni fałszerze dorobiwszy się miliona marek zbiegli zagranicę, a tylko ich pomocnicy wpadli w ręce władz. Zazwyczaj jednak

fałszerstwa tego rodzaju nie zostają
wykryte

przez organy władzy, bo większość państw nie posiada funkcjonariuszy, których zadaniem byłoby czuwać nad tem, aby w obiegu znajdowały się tylko autentyczne

znaczki. Fałszerstwa więc wychodzą na jaw dopiero dzięki baczny obserwacjom iakiegoś zbieracza, który przypadkowo zauważy drobne różnice w jakimś szczególnie wykonaniu.

Istnieje cały szereg znaczków, które ongiś drukowane były w innym odcieniu, a potem w innym. Takie znaczki wydane przed laty w ograniczonej ilości mają, rzecz prosta, wyższą wartość, niż znaczki obecnie kursujące. Fałszowanie ich jest bardzo łatwe. Może być dokonane przy użyciu prostych środków technicznych. Tak np.

znaczek badeński o wartości jednej korony,

drukowany na białym papierze, jest dosyć rozpowszechniony. Natomiast istnieje rzadka odmiana tego samego znaczka na papierze brązowym — pojedynczy egzemplarz tego znaczka

ma wartość 50 złotych.

Otóż znaczek rozpowszechniony można łatwo zamienić w rzadki,

zanurzając go w czarnej kawie.

Tak samo przy ostrożnym i umiejętnym użyciu wody utlenionej można błękitne tło zamienić na żółtawe. W ten sposób można udziiesięciokrotnie wartość znaczka austriackiego znanego pod nazwą „błękitnego Merkurego”, który to znaczek na tle błękitnym kosztuje około 8 złotych, a

na żółtym dziesięć razy więcej.

Skoro jednak „nowy produkt” pojawia się na rynku w zbyt wielkiej ilości, wzbudza to natychmiast podejrzenia, a przede wszystkim obniża odrazu wartość rynkową danego znaczka.

Fałszerze oddawna zabraли się do podrabiania

znaczków miast hanzeatyckich,

używając do tego znaczków węgierskich, które łatwo jest przekształcić na podobny

znaczków drogich i poszukiwanych.

Natomiast podrobienie rzadszych okazów znaczków bawarskich wymaga już o wiele więcej kunsztu.

Ze znaczków francuskich spotyka się często fałszowane karminowe znaczki wartości 1 franka z lat 1853—1856. Z marek amerykańskich 5-centowy znaczek z roku 1874.

Od początku filatelistyki spotkało się rzadkie znaczki, i nieuczciwie jednostki, które starały się podrobić owe białe krukli. Niestety nie wszystkie oszustwa tego ro-

dzaju zostały odrazu wykryte. Toteż przy nabywaniu droższego znaczka zbieracz powinien dobrze się poinformować, zanim się zdecyduje na nabycie cennej marki.

Profesor Wenckebach o sercu ludzkim

Sławny internista wiedeński, prof. Wenckebach, który dwukrotnie wzywany był na konsultację do ś. p. Marszałka Piłsudskiego, wzbudził podczas odbywającego się zjazdu lekarzy w Wiedniu sensację swojemi odczytami na temat istnienia dwóch serc u człowieka.

Jak mówi prof. Wenckebach, posiadamy dwa serca; prawe i lewe, które tworzą anatomiczną całość, ale prowadzą każde oddzielny żywot. A co najważniejsze dla lekarza, mogą chorować każde z osobna. Okazało się to nacznie przy obserwacji zachorowań na serce wskutek przebytych chorób podzwrotnikowych. Wypadki tego rodzaju obserwował profesor Wenckebach w czasie pobytu swego w Indiach Holenderskich. Choroba tropikalna, t. zw. Beri-Beri sprawiła na przykład, iż prawa komora serca wzdęta była jak balon, wówczas gdy lewa znajdowała się w stanie normalnym, a całe ciało chorego dotknięte zostało puchliną wodną. Ten sam objaw dwoistości serca widzimy często zwłaszcza u chorych z wysokim ciśnieniem krwi.

Rozdwojeniu serca na dwie komory zawdzięcza wielu chorych na serce możliwość wyżycia pomimo choroby i dożycia do późnego często wieku. W określonych wypadkach wysokiego ciśnienia krwi spełnia jedno serce funkcje drugiego, chorego, zastępuje je i umożliwia pomimo występujących nierzadko objawów anginy pectoris spokojne życie przy zachowywaniu diety i kuracji, nakazanej przez lekarza.

M. K.

Ubezpieczenie okrętu „Normandie”

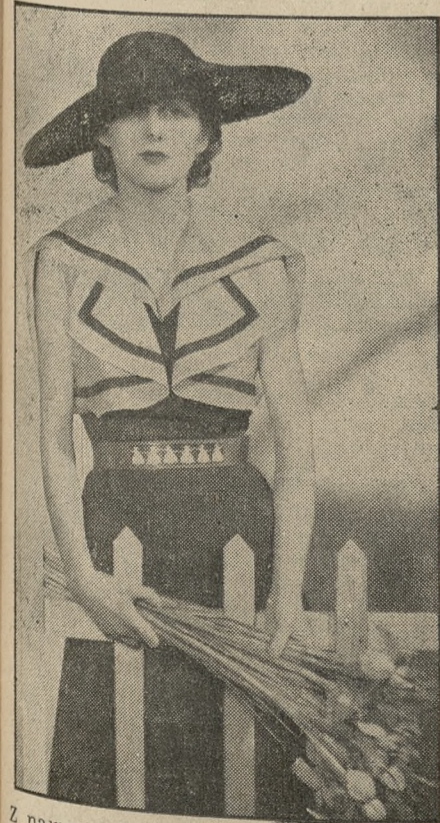
Zarząd francuskiego towarzystwa Compagnie Generale Transatlantique ma niedługo kłopot z ubezpieczeniem nowo wybudowanego okrętu „Normandie”. Suma, na którą powinien być ubezpieczony olbrzym transoceaniczny odpowiednio do wartości, nie daje się wcale pokryć przez towarzystwa asekuracyjne rynku światowego. Tak więc, mimo, iż „Normandie” kosztowała około 10 milionów funtów sterlingów, wyznaczono początkowo sumę 2.055 000 funtów, która to cyfra wydawała się maksymalną, możliwą do pokrycia przez towarzystwa asekuracyjne na rynku światowym. Z czasem jednak zaszła potrzeba zmniejszenia tej kwoty do wysokości 123 milionów franków francuskich. Przeszło 75 proc. powyższej sumy pokryte zostało przez towarzystwa ubezpieczeniowe angielskie.

Zakaz gry w domino

Rząd rumuński wydał zakaz gry w domino w publicznych lokalach, w kawiarniach, restauracjach; z gier dozwolone są tylko w tych lokalach bilard i szachy. Zakaz umotywowany jest tem, że przy grze w domino uprawiano hazard, czyniąc zakłady.

Czy wiecie, że...

Koń, szczer, gołąb nie posiadają pęcherza żółciowego.

Z najnowszej mody paryskiej: Niebieskie bolerko płócienne z organdyną — model Rochas; duży kapeluszek słomkowy — model Guy. (Fot. d'Ora).

Po 30-letnich próbach i doświadczeniach w Los Angeles udało się wyhodować koguta o wspaniałym 4-metrowym ogonie z piór czarno-białych. Okaz ten budzi powszechny podziw.

